

Charles Lorre
(Nagy Károly)
A légió kalandora

ELSŐ FEJEZET

Két úriember udvariaskodik, de a harmadik megpofozza őket. Egy gyertyatartó átrepül a levegőn, nagyot koppan, mire mindenki elhallgat. Egy árvaszéki elnök okvetetlenkedik, de mielőtt kihúznák belőle a kést, megjelenik egy feltűnően szemtelen fiatalember, és Sátán Bill elhatározza, hogy új életet kezd.

Az Őrgróf utánozhatatlanul előkelő mozdulattal kidugta a zsákból nemes arcélú fejét, csodálkozva körülnézett és kellemesen csengő hangján megszólalt:

– Ha szabad tisztelettel érdeklődnöm, tökéletesen megvesztek az urak?

Senki sem felelt. A szomszédos ágyon két szolgálaton kívüli kasszafűró hempergett, de haláleset addig még nem történt. Kissé távolabb egy körözött rablógyilkos vitatkozott Prokoppal, a bolgár birkózóval, aki néhány évvel ezelőtt kénytelen volt elhagyni hazáját, mert birkózás közben egy szórakozott pillanatban átharapta ellenfele torkát. A rablógyilkossal most azon vitatkoztak, hogy kettőjük közül melyikük ölje meg a görög Szantopogluszt. Mind a kettő magának követelte az elsőbbség jogát, noha a vita pillanatnyilag illuzórikus volt, hiszen Szantopoglusz e pillanatban valahol a Csendes-óceánon járt.

Sajnos, nem egyedül utazott. Magával vitte azoknak a csempészáruknak az ellenértékét, melyeket néhány hónappal ezelőtt a rablógyilkossal és Prokoppal együtt úgy hozott át Spanyolországból Franciaországba, hogy közben a legnagyobb előzékenységgel kímélt meg minden vámtisztviselőt és fináncot az unalmas és felesleges munkától. Szantopoglusz az osztozkodás lealacsonyító munkájától is meg akarta kímélni társait és valami hirtelen ötlet sugallatára hajóra szállt a hitvány anyagiakkal. Ezért akarják megölni. Legyünk nyugodtak, meg is ölik, ha visszatér, előzőleg azonban valami hathatós eszközzel rábeszéljük, hogy térítsen meg valamit társai kárából. A vitatkozás hangjaira, melyek között igen előkelő helyet foglal el a csontok ropogása, két úriember felriadt a szomszédos ágyon, és nyöszörögve, de udvariasan arra kérték a heveskedőket, hogy halasszák holnapra egymás jobblétre szenderítését, mert véleményük szerint az éjszaka alvásra való. Sátán Bill, aki eddig tenyerébe hajtott fejjel, párnájára könyökölve figyelt, most felkelt ágyáról, a két nyöszörgőhöz lépett és szó nélkül felpofozta őket. Aztán oktató hangon mondta:

– Hogy az éjszaka mire való, az vérmérséklet dolga. Azt azonban tanuljátok meg, hogy más emberek magánügyeibe beavatkozni a legnagyobb illetlenség.

Ezzel felkapott egy meglehetősen súlyos gyertyatartót és hozzávágta az ágyon hempergő és egymást fojtogató, szolgálaton kívüli kasszafűróhoz. Az egyik koponya reccsent, a gyertyatartó koppant, és egy percre mindenki elhallgatott. Később Prokopp és a rablógyilkos tovább folytatták a vitatkozást, ötkilós pofonokat kenvén le egymásnak. Az Őrgróf egy ideig csendes dühvel nézte őket, aztán megvetően nyakszirten köpte Prokoppot és undorodva visszadugta fejét a zsákba.

Azt hiszem, nem kell sokáig bizonyíthatnom, hogy az imént említett éjszakai idill nem a párizsi Ritz Hotel fejedelmi lakosztályában játszódott le. Még csak nem is a londoni Continentalban. Biztos, hogy mindenki első szavamra elhiszi, hogy a történetek színhelye a marseille-i hajléktalanok menhelye.

Talán lényeges volna már megmagyarázni, hogy kicsoda Sátán Bill, és hogyan került az Őrgróf a zsákba. A kérdéssel foglalkozni egyáltalán nem érdektelen, mert mindkét úriember igen

jelentős személyiség Marseille külvárosának éjszakai életében. Ami Sátán Billt illeti, nem egészen egy esztendővel ezelőtt még jó nevű marhatolvaj volt Texasban, de egy beszámíthatatlan pillanatában elivott vagy kétszáz ökröt. A rablóbanda főnöke váratlanul rovancsolást rendelt el, s így Sátán Bill kénytelen volt a várható és egyáltalán nem kétséges következmények elől Európába szökni.

Fennmarad még az utolsó tisztázatlan kérdés, hogy jön az Őrgróf a zsákba. Ami ezt a markáns arcélű, elegánsan őszülő hajú, harmincnyolc-negyven éves férfit illeti, elárulhatjuk, hogy valamikor csakugyan úr volt. Belga báró. Őrgróf csak itt, amelyik jobban illik egyéniségéhez.

Vormieux bárót egy lokáltáncosnő tette tönkre vagy hat esztendővel ezelőtt. Sohasem volt gazdag ember, tehát a nőnek nem is került különösebb megerőltetésébe, hogy alig nyolc hónap alatt tökéletesen kifossa. Szenvedélyes szerelme erősebb volt, mint a családi tradíciók, a becsületérzés és más hasonló ilyen esetben nehezen szóba jöhető apróság, s mire a báró észbe kapott, már rá is hamisította egy gazdag nagybácsija nevét néhány, elég komoly összegről szóló váltóra. A nagybácsi érthetően rossz néven vette ezt az ifjonti meggondolatlanságra valló pajzanságot és nem fizette ki a váltót. A báró börtönbe került, ahonnan csak igen sok fejtörés s néhány feltűnően súlyos testi sértés árán tudott megszökni.

Később Ostendében tűnt fel, ahol mint egy antwerpeni szállítócég izommunkára beosztott megbízottja működött. (Előkelő származására való tekintettel mellőztem a „tróger” kifejezést). Később sok minden volt még. Filmoperatőr, mosogatólegény, szénhordó munkás, építkezési vállalkozó, újságárus és kocsmai kidobóember. Aztán egy este lefeküdt és reggel azon vette észre magát, hogy Marseille-ben van. Különös, mert arra esküdni mert volna, hogy nem Marseille-ben feküdt le. Fogalma sincs arról, hogy került ide. Lehet, hogy az előző este elfogyasztott borókapálinka az oka, de az is lehet, hogy nem, hiszen a harmadik üvegnél még egészen józan volt. Igaz, hogy úgy rémlett neki, mintha az éjszaka folyamán tehervonaton utazott volna, de már oly sokszor életében utazott tehervonaton, hogy ez semmiképp nem lehetett támpont. Ne is kutassuk hát tovább a megoldást, soroljuk ezt az esetet a báró eseményekben gazdag életének egyéb rejtélyei közé. Elégedjünk meg azzal, hogy most itt van Marseille-ben, a hajléktalanok menhelyén, mely lakhely elérése bizonyos képesítéshez van kötve. Fontos ugyanis, hogy a bentlakó képes legyen minden este ötven centimes-t lefizetni a félszemű Pationnak.

A menhelyen eléggé kedvezően mutatkozott be. Az első este ugyanis akkora pofont adott Dourmerge-nek, a provanszi erőművésznek, hogy három embernek órákig kellett rugdosni, míg magához tért. Mindamelletten igen előkelően viselkedett és látszott rajta, hogy valamikor úr volt. Ezért aztán elnevezték Őrgrófnak, és ez a név végleg rajta maradt. Mikor az idő hűvösebbre fordult, az Őrgróf valami titokzatos módon egy hatalmas zsákot szerzett valahol és esténként ebben a zsákban feküdt le. Nagyon érzékeny volt ugyanis a hidegre és az itt kapott takarót kevesellte. Lefekvés előtt bemászott a zsákba és az egésztest felhúzta magán. A zsák akkora volt, hogy feje búbjáig eltakarta. Egyetlen hibája az volt, hogy reggel nem lehetett egyedül kimászni belőle. Az Őrgróf minden reggel kénytelen volt tíz centimes-t fizetni Gombolyagnak, az apró termetű, kövér zsebtolvajnak, hogy kihúzza a zsákból. Mondják, hogy volt egy idő, mikor Gombolyagnak heteken keresztül ez volt az egyetlen kereseti forrása. Az elmondottakból tehát láthatjuk már, hogy a jelenlévő, vagy időközben eltávozott, esetleg elhalálozott urak között alig lehetne egyet is találni, akit a Jockey Club minden további lelkiismeret furdalás nélkül tagjai sorába iktatna.

És most, miután megismertük a helyi előkelőségeket, leghelyesebb lesz, ha továbbra is figyelemmel kísérjük az eseményeket. Tegyük ezt már csak annál is inkább, mert ezek az események indítottak el néhány különös embert életük legnagyobb kalandjának útján.

Mikor ugyanis Prokopp és a rablógyilkos tovább folytatták a kelleténél jóval hangosabb „vitájukat”, az egyik távoli ágyról ötven év körüli szakállas és igen tiszteletreméltó külsejű férfi emelkedett fel, és sértődött arcot vágva a kezében lévő légycsapóval teljes erejéből fejbe vágta a bolgár birkózót, aki, mint már említettük, új fogással, az úgynevezett balkáni torokcsellel gazdagította a görög-római birkózóspartot. Prokopp egy ideig meglehetősen bambán nézett maga elé, aztán mintegy varázsütésre hosszú, vékony kés jelent meg a kezében. A szakállas úriember egy lépést hátrált. Ez a mozdulat azonban a helyzethez viszonyítva egyáltalán nem volt elég gyors. A szakállas úriember, mint már jelentettem, túl lehetett már az ötven éven. Valamikor árvaszéki elnök volt és még ma is az lenne, ha egy alkalommal nem kártyázta volna el a testület mintegy hatszázezer frankot kitevő vagyonát. Családja megtérítette ugyan a kárt, de az elnöknek távoznia kellett helyéről. Aztán idáig jutott. Hogy hogyan? Ahogy a többi. Valaki mindenütt elkezd. Ahogy az Örgrof mondta néha, egy-egy rezignált pillanatában: senki sem születik elfogató paranccsal a háta mögött és rovott múlttal a mellényzsebében. Ezekhez a dolgokhoz egy ideig élni kell előbb. És valami van is a dologban.

Az árvaszéki elnök tehát hátrált egy lépést, de, mint mondtam, nem eléggé gyorsan, s így nem tudta elkerülni, hogy Prokopp kése a vállába szaladjon.

A következő pillanatban pedig csodálatos dolog történt. A medvetestű bolgár birkózó előtt megállt egy vékony, mosolygó fiatalember, megfogta a deszkányi vállat, megrázta egy kicsit, aztán kinyújtotta a kezét Prokopp orra után, megcsavarta egy kicsit, majd kedélyesen megfenyegette az ujjával és a következő meglepő nyilatkozatot tette.

– Nana, kisfiú, nem szabad a késsel játszani, mert megver a bácsi!

Hát ilyen még nem volt. Akik még ágyaikban feküdtek, most mintegy vezényszóra egyszerre pattantak ülő helyzetbe. Kimeredt szemmel nézték ezt a karcsú fiatalembert, akinek az első két foga egy egészen keveset előreállt, s ez kedves, csibészes külsőt kölcsönzött arcának. Na jó, de ez csak nem jogcím még arra, hogy valaki megcsavarja egy százhusz kilós profi birkózó orrát!

A fiatalember egyébként ma este jött először a menhelyre. Alig rongyos börberi felöltőben érkezett, amelynek egyetlen szépséghibája az volt, hogy egyik ujjá hiányzott. Ezzel szemben frissen volt borotválva, csinos csokornyakkendőt hordott, igaz, hogy gallér nélkül, elegáns lakkcipőt, sőt a jobb lábán harisnyát is. Érkezésekor nem keltett különösebb feltűnést, ugyanis azt hitték, hogy hülye. Erre minden okuk megvolt, mert a bevonuló fiatalember a következő meglepő szavakkal köszöntötte a jelenlévőket.

– Jó estét apuskák! Hogy érzitek magatokat így, szabadlábbon? Nem szokatlan?

Hát, ugye, mit bántsanak egy gyengeelméjűt? Brazovics, a szerb favágó hozzávágott ugyan három cipőt, de erre a kiálló fogú fiú elkezdett labdázni a cipőkkel. Mind a hárommal egyszerre. Hihetetlen zsonglőrügyességgel dobálta a levegőbe őket, egyiket a másik után. Kettő mindig a kezében volt, egy pedig mindig a levegőben. Szép mutatvány volt. Megtapsolták. A fiú erre visszahajgálta a cipőket egyenesen Brazovics ölébe, aztán csókokat dobott és minden további nélkül lefeküdt az egyetlen gazdátlan ágyba. Azonnal elaludt, s a lárma és verekedés sem zavarta. Csak akkor ébredt fel, mikor Prokopp megszurta az árvaszéki elnököt, és ez a jelenet szemmel láthatóan felháborította. Már említettük, hogy milyen módon adta tanújelét rosszallásának.

Tulajdonképpen maga Prokopp sem akarta elhinni, hogy ez a szégyen megtörtént vele. Csodálkozva nézte a fiút és borzasztó küzdelmet folytatott egy tüsszentő rohammal, amely az orrcsavarás egyenes következménye volt.

A fiú ezalatt a többiekhez fordult és barátságos mosollyal mondta.

– Tudniillik nem szeretem, ha a jelenlétemben feleslegesen gyilkolnak. Különösen

idősebb embereket. Lehet, hogy ez különtség részemről, de állítólag terhelt vagyok apai részről. Egy apai nagybátyám az elmeógyógyintézetben halt meg. Igaz, hogy nem mint ápolat, hanem mint orvos. Kilencvenhat éves volt az öregúr, és egy váratlan végelgyengülés végzett vele...

– Most már elég volt! – robbant ki Prokoppból két rettenetes tüsszentés között.

– Persze, hogy elég volt! Éppen tizennyolcat tüsszentett. Már határozottan idegesített.

A többiek ezalatt arra a megállapodásra jutottak, hogy tévedtek a fiatalemberrel kapcsolatban. Nem hülye, hanem ami még sokkal rosszabb, feltűnően szemtelen. Azt, hogy Prokopp percekben belül megöli, egészen természetesnek vették, és noha a fiú nagyon rokonszenves volt nekik kiálló fogaival, csibészesen mosolygó szemével, mégis látták, hogy a bolgár nem is tehet egyebet, mint hogy megölje.

Ezt a kérdést egyébként már Prokopp is eldöntötte magában. Legalább is erre vall, hogy kinyújtotta egyik combvastagságú karját és egyetlen mozdulattal magához rántotta a fiút.

A szemtelen jövevény mozdulatlanul állt. Egyesek azt hitték, hogy tettének következményeitől rémült meg, de ez nem volt valószínű, mert mosolygott. Egy fejjel alacsonyabb és negyvenöt kilóval könnyebb volt, mint Prokopp és mégis mosolygott. Talán megörült hirtelen a rémülettől! – gondolta egyik-másik.

A fiatalember aztán a levegőbe emelkedett. Prokopp az övéből fogva emelte fel. Fél kézzel. És akkor megmozdult végre. Olyan villámgyorsan mozgott, hogy a jelenlévők nem is tudták szemmel kísérni, mit csinál. Csak azt látták, hogy a volt birkózó térde megroggyan, mintha irtózatosszerű rúgás érte volna, állá megreccsen, nyilván egy borzalmas erejű ökölcsapás nyomán, és a kiálló fogú fiatalember egyszerre megint a saját lábán áll.

A többi aztán már mesébe illő volt. Prokopp ismét kinyújtotta kezét a szemtelen egyén felé, de az egy lépést oldalt fordult és kétszer egymás után eltalálta Prokopp gyomorszáját. Az óriás nyögve görnyedt össze, mire a vidám fiatalember villámgyorsan orrba rúgta, hogy csak úgy dőlt belőle a vér. A fájdalom és saját vérének látása borzalmas dühbe hozta a birkózót. Szinte vakon rohant hozzá képest vézna ellenfelére, és ez volt a vesztesége. Ismét hatalmas boksztűtés érte a gyomrát, egy az állat és kettő az érzékeny lengőbordát. Prokopp elfulladva állt meg. Rohama megtört, és lihegve kapkodott levegő után. A nyájas mosolyú ifjú ekkor gyorsan mellé lépett, a biztonság okából elhelyezett még egy pompásan keresztülvitt szívgyödör-ütést, utána pedig egy soha nem látott szédítő japán-fogással vállból kifecamította ellenfele hatalmas karját. Aztán könnyedén gyomron rúgta még egyszer, és Prokopp ájultan rogyott a földre. A fiatalember ekkor a többiek felé fordult és legszélesebb mosolyával mondta.

– Egyébként engedjék meg, hogy bemutatkozzam. Nevem Jeff Hopkins, heringhalász és hitoktató!

* * *

A váratlanul jött bemutatkozást tompa csönd követte. Mikor a hallgatóság úgy-ahogy magához tért, egy reszelős hang megszólalt a háttérben.

– Izé... hogy érti azt, hogy hitoktató?

– Úgy – felelte Jeff Hopkins –, hogy azokat, akik abban a hitben élnek, hogy engem meg lehet verni, kioktatom az ellenkezőre.

Először az Ögróf nevette el magát, aki már a jövevény közbelépésekor ismét kidugta fejét a zsákból. A nevetés aztán átterjedt a többiekre is. Csupán Prokopp társa, a rablógyilkos nem tudta értékelni Jeff Hopkins humorát és egy óvatlan pillanatban, nyilván társa legyőzése

miatt érzett dühében, felkapott egy vasrudat és hátulról be akarta zúzni a hitoktató fejét. Az orvgyilkosság nem sikerült, mert Sátán Bill, aki minden mozdulatot élénken megfigyelt a háttérben, valósággal átrepült a levegőn és egyetlen mozdulattal két helyen eltörte a rablógyilkos karját. Aztán feddő hangon mondta.

– Már megjegyeztem az előbb, hogy nem szeretem, ha valaki a más magánügyeibe beleavatkozik.

– És maga?... – hörögte a fájdalomtól fogcsikorgatva a rablógyilkos. – És maga miért avatkozik mindig bele más ügyeibe?...

– Mert kell valaki, aki a más privát ügyeinek szentségére vonatkozó elvemet terjessze! – felelte nyugodt hangon a volt cowboy.

Aztán Hopkinshoz fordult.

– Sátán Bill vagyok! Engedje megjegyezni uram, hogy egyetlen embert ismerek csak, aki olyan pompásan és főként olyan okosan verekszik, mint ön.

– Nagyon megtisztel. És ki az az egyetlen ember?

– Én!

Ezután keményen megrázták egymás kezét és aludni mentek.

* * *

A marseille-i hajléktalanok menhelye este sem kimondott kéjlek, reggel azonban egyenesen visszataszító. Fűtésről ilyenkor már szó sincs, az emberek dideregve bújnak be rongyaikba, és ha csak lehet, elkerülik a mosakodást. Ez az utóbbi időben egyre nehezebb lesz, mert a menhely felügyelői érthetetlen makacssággal ragaszkodnak a szabályokhoz, ezek a szabályok pedig határozottan előírják a lakók mindennapos tisztálkodását. Hiába, minden rossznak van egy még rosszabb oldala. A lakók alig titkolt csodálkozással nézik az Őrgróft, aki örült nagy mosakodásokat rendez a jéghideg vízben és szemmel láthatóan élvezi ezt a pokoli dolgot. Hiába, aki úr volt valamikor, abban megmaradnak ezek az érthetetlen tulajdonságok. Követője alig akad. Legfeljebb Sátán Bill, aki egy időben cowboygazda volt, tehát jobb embernek számít, és Gombolyag, a kis kövér zsebtolvaj, aki viszont becsületes korában mint kereskedelmi utazó kereste kenyerét.

Jeff Hopkins mindezt megállapította a bemutatkozást követő reggelen. Ők négyen maradtak utoljára a menhelyen, mert a többiek örültek, ha minél előbb kiszabadulhattak a tisztálkodás kényszerkamarájából. Nevetséges! Minek annyit fürödni? Az ember úgyis csak piszkos lesz megint...

A nagy zuhanyozás után bevonultak a hosszú X-lábú asztalokkal zsúfolt étkezőbe, hogy elfogyassák a rendszerint kozmás, de nagyon tápláló rántott levesből és háromszáz gramm kenyérből álló reggelit. Ültek és kanalazták a levest és alig szóltak egymáshoz egy-két szót. Mikor azonban befejezték és rágyújtottak a meglehetősen rossz illatú cigarettára, Sátán Bill egyszerre megtörte a csendet.

– Nem ártana már egy pár frank után nézni! Nincs az uraknak valami tippjük?

Gombolyag sóhajtva rázta a fejét.

– Semmi a világon! Vagy, ha akadna is valami... tegnap lent jártam a kikötőben, azzal nem megyünk semmire. Csupa becsületes munka... Mit lehet manapság becsületes munkával keresni? Alig pár frankot. Az pedig kevés.

– Persze, kevés... – bólogatott az Őrgróf.

– Becsületos munka! – morogta megvetően Gombolyag, akinek az igazi nevét senki sem tudta, talán még ő maga sem. – Zsákhordás, szénlapátolás... Brrr! Különösen az előbbi... Kérem, nekem vándorvesém van! Nem bírok zsákot emelgetni! – Ezt a diagnózist nem orvos állapította meg, hanem ő maga. Talán megtetszett neki a betegség neve és bebeszélte magának. Ezzel aztán sikerült rendszeresen kibújni minden nehezebb munka alól

– Én is meglehetősen unom már ezeket a munkákat! – mondta tünődve az Örgróf. – Valami változatosság után kellene nézni! – elegáns füstkarikát fújt maga elé, amin meglátszott, hogy még a Jockey Clubban gyakorolhatta. – Téged azonban nem értelek Gombolyag! A te művészetteddel még lehetne valamire menni. Utóvégre zsebtolvajok még ma is meg tudnak élni.

– Nézz rám, Örgróf! – mondta szomorúan a Gombolyag. – Mit kezdek ebben a ruhában? Még ha meg is szerezném azt a néhány frankot, amiből egész napra való metró- és autóbuszjegyet válthatok, akkor is, mit érek vele? Ebben a ruhában nem állhatok oda senki mellé! Ordít rólam a zsebtolvaj. Elhúzódnak mellőlem az emberek. Gyanús vagyok. Esetleg minden további nélkül elvernek. Mit tehetek? Vándorvesém van...

– Uraim! – mondta egyszerre Jeff Hopkins, aki eddig csendesen hallgatta őket. – Engedjék megjegyezmem, hogy nem értem önöket. Itt ül három rendes, jófejű ember, büntetett előélettel és tele elszántsággal. Kemény gyerekek, jó verekedők...

– Hát mit tegyünk?

– Bocsánat, nekem vándorvesém van! Én csak akkor vagyok jó verekedő, ha a vesém nem vándorol... Most azonban azt teszi a nyomorult. E pillanatban valahol a bal tüdőcsúcsom alatt lehet, mert mindig fojtogat a köhögés.

– Ezen tudok segíteni! – mondta szolgálatkészen Jeff. – Úgy tüdőcsúcsom rúgom, hogy a veséje ijedtében visszamegy a helyére!

– Uram, ön gúnyt űz egy szegény beteg emberből! – mondta sértődötten Gombolyag és közel állt hozzá, hogy sírva fakadjon. Mindent el tudott viselni, csak azt nem, ha nem vették elég komolyan a betegségét.

– Úgy van! – felelte Jeff Hopkins. – Még a halálból is gúnyt űzők, hát akkor hogy ne űznék gúnyt a betegségből, amely csak a halál fullajtárja. De engedjék meg, hogy folytassam! Ahogy mondtam, magukat más sors és életmód illeti. Mit poshadnak itt Marseille-ben és ráadásul ezen az utálatos menhelyen.

– Vágjanak neki az életnek! A magunkfajta ember csak akkor tudja elviselni a sorsát, ha olyan életet él, amelyik tele van küzdelemmel, kalanddal, színnel és változatossággal! Én egy évvel ezelőtt még... hm... ez nem tartozik ide. Szóval, nekem egy évvel ezelőtt még fogalmam sem volt róla, hogy így is lehet élni, és egy év alatt bejártam a fél világot. Sok minden voltam. Vásári kikiáltó, díjbokszoló, öngyújtó-árus, heringhalász és légyfogó.

– Hogy volt ez, kérem? – tette le cigarettáját az Örgróf. – Mintha azt mondta volna, hogy légyfogó...

– Csakugyan azt mondtam. Ausztrália egyes vidékein nagyon sok a légy. A gyári munkások nem tudnak dolgozni. Ezért aztán légyvadászokat alkalmaznak, akik egy hatalmas légycsapóval időnként százszámra verik le a falról a legyeket. Meglehetősen undorító foglalkozás. Három hétig bírtam. Szóval az ember sok mindent megpróbál. De itt tespedni egy menhelyen!...

– Igaza van! – mondta Sátán Bill. – Én már régen elhatároztam, hogy új életet kezdek, csak nem tudom, hogy fogjak hozzá.

– Ennél mi sem egyszerűbb. Kövessék a példámat.

– Hát maga mit akar tenni?

– Természetesen beállok a légióba. Mi másért jöhetne az ember Marseille-be?

Az Őrgróf elhúzta a száját.

– Légió? Nem az a kimondott életbiztosítás! És durva altisztek, kellemetlen modorú bajtársak. Aztán... ha Afrikában van az ember, ott nagy a hőség, ha Indokínában van, ott egészségtelen a klíma... hm...

– Szóval jön?

– Persze, hogy megyek!

– Ez már beszéd! Hát maga, szép hosszú revolverhős?

Sátán Bill vállat vont.

– Nem mondanák meg, miért ne mennék? Az egyetlen, ami visszatart, az, hogy arrafelé nincsenek marhák.

– Emiatt ne búsuljon, ha nagyon elfogja a szenvedély, legfeljebb tevét fog lopni. Ennyi az egész különbség. Tartson csak velünk nyugodtan.

Gombolyag meglehetősen izgatottan mozgott a helyén.

– Talán engem is megkérdezne, kérem! Hátha nekem is kedvem van jönni. Nem lehet csak így fumigálni az embert.

– De hiszen magának vándorveséje van!

– Igaz! – kicsit elszomorodott. – De azt hallottam, hogy a sok mozgás jót tesz az ilyesminek. Talán egy hatásos kúra.. Maga nem tudna valamit ajánlani?

– De igen. Azt ajánlom, hogy ha mégis elhatározná magát, hogy beáll, ne nagyon emlegesse az altisztek előtt, hogy vándorveséje van, mert azok igen vicces gyerekek és az ilyen emberekre szívesen rásóznak egy gépfegyvert, hogy cipelje. Szerintük ez a legjobb orvosság.

Gombolyag sértődött arcot vágott

– Maga csak ne ugrasson engem! Ha rosszul érzem magam, legfeljebb nem vonulok ki. Az ember maródit jelent és kész. Tudom én, mi az a katonáskodás. Önkéntes voltam. Maguk engem nem fognak lebeszélni. Jövök és kész!

Hát körülbelül így határozta el négy ember, aki nem tudja, mit kezdjen az életével, hogy beáll az idegenlégióba. Különös sorsokat és különös titkokat visznek magukkal. Csupa regényhős. De ezt ők maguk tudják a legkevésbé.

MÁSODIK FEJEZET

Ghadamesbe négy úriember érkezik, és sehol egy fehér ruhás szűz, aki fogadná őket. Helyette megismerkednek Montcorbier őrmesterrel, de ő semmiben nem helyettesíthetné az említett leányzót. Egy oldalpillantást vetünk Jeff Hopkins múltjára, és Bronc kapitány megérkezése elindítja a nagy kalandot.

Ghadamesben nem nagy öröm katonáskodni. Akit odavezényelnek, s az illető tisztában van a helyi viszonyokkal, nem mulasztja el, hogy igen illetlenül ne káromkodja el magát. Mert Ghadamesben nemcsak katona az ember, hanem börtönőr is. És ez nem a legkellemesebb állapot. Ghadames mocsaraiban van ugyanis a légio egyik legrosszabb hírű büntetőtábor. Vannak, akik még Colomb-Becharnál is kellemetlenebb helynek tartják, mert itt talán még nagyobb a halálozási arányszám, mint azon a másik félelmetes helyen. Vannak, akik kellemesebb életet is el tudnak képzelni maguknak, mint Ghadamesben mocsarat szárítani moszkítók milliói között. Ghadames szökött légionisták és más hasonló súlyos fegyelmi vétséget elkövetők találkozási helye. De mondom, a helyőrség sorsa sem sokkal különb, mint a raboké.

Egy hónapi óráni tartózkodás után idevezényelték a légio általunk már ismert négy újoncát. Lehet, hogy ennél a beosztásnál az a körülmény is közrejátszott, hogy egy héttel ezelőtt, valami kisebbfajta korcsmai szóváltás alkalmával tizenkét arabot félholtra vertek.

Elég az hozzá, hogy néhány órán belül indulniuk kellett. Fél század szaharián társaságában tették meg az utat, a skarlátköpenyes tevék katonák csak kíséretet és védelmet nyújtottak nekik és máris továbbindultak Timbuktu felé. A négy jövevény egy káplárnál jelentkezett, aki Montcorbier őrmesterhez utasította őket, aztán komor pillantással köpött egyet és bement a kantinba

– Ne vessetek ki! – mondta őszintén az Őrgróf –, de láttam én már ennél szívélyesebb fogadtatást is.

Gombolyag gondterhelten bólogatott.

– Emlékszem, egyszer, mikor leutaztam Provance-ba a megboldogult nagymamámhoz... – mondta meghatva a visszaemlékezéstől. – Hogy várt a kicsi öregasszony az állomáson. És aznap kacsapecsenyét sütött, mert tudta, hogy az a kedvencem...

– Hát kacsapecsenyére ne számítsunk! – szögezte le Jeff Hopkins. – Ez a kellemes modorú káplár kiölt belőlem minden reményt, hogy fehér ruhás szüzek várnak majd minket a kaszárnyaudvaron. Megjegyzem, a ruha színéhez nem is ragaszkodnék. De, hát erre semmi kilátás. Na, gyertek; keressük meg ezt a Montcorbier őrmestert.

Az őrmestert az ezredirodában találták. Sajtót evett és pálinkát ivott hozzá. Még csak oda sem pillantott az ajtónyílásra.

– Mon sergenteant... – kezdte sarkait összecsapva Jeff, de Montcorbier őrmester ráordított:

– Fogd be a pofád! Nem látod, hogy villásreggelizem?!

– Tyúúúh, itt nagy baj van! – gondolta ijedten Gombolyag és megszokott mozdulattal a veséjéhez kapott. – Hiijjujuj, itt nagyon nagy baj van! Ez egy emberevő!

Az emberevő tovább ette a sajtót és hosszúkat húzott a pálinkásüvegből. Időnként füttyentett egyet, mire az iroda egyik sarkából, egy lyukból jól megtermett patkány dugta ki a fejét. Az őrmester odadobott, neki egy darabka sajtóhéjat, amit a patkány villámgyorsan elkapott

és kérdő pillantást vetett az őrmesterre.

– Viheted, Lilike! – mondta az őrmester, mire a patkány, szájában a sajtthéjjal, egy pillanat alatt eltűnt.

Ez a jelenet még vagy négyszer ismétlődött meg, míg végre Montcorbier őrmester és Lilike, a patkány befejezték villásreggelijüket.

– Most menj aludni, Lilike! – mondta az őrmester gyöngéden, mire a patkány végleg eltűnt a lyukban.

Az őrmester ivott még egy korty rumot, aztán végre mégis feléjük fordult.

– Na, most már járathatod a szádat! Lehetne annyi jómodor az ilyen piszok bleuben, hogy ne pofázzon közbe, mikor a parancsnoka zabál. De persze egyik bitang veszett kutyának sem volt gyerekszobája. Ideküldik a nyakamra öt világrész legmodortalanabb és legkoszosabb szájú rablógyilkosait. De a nehézség jöjjön rátok, én majd megtanítlak benneteket a tisztességes, úri viselkedésre, még ha bele is döglik közületek egyik-másik veszett eb! Halljuk!

Jeff Hopkins megint összevágta a bokáját és szemében megvillant az az apró kis sárga fény, ami azt jelentette, hogy most szemtelenkedni fog. A három ember, aki már ismerte ezt a kis fényt és ismerte Jeff szemtelenségét, könnyedén megborzongott, sőt Gombolyag még egy imát is megpróbált az emlékezetébe idézni.

Az előírás szerint Jeffnek, aki rangidősnek számított, miután négyük közül elsőnek lépett be a légióba, két perccel megelőzve a többit, tisztelgés után a következőket kellett volna jelenteni:

– Mon sergeant... Jefferson Hopkins közlegény a második századból, Oránból idevezényelve, alázatosan jelentkezik. A létszám: négy ember!

Jeff azonban, akit csak az imént oktattak ki feltűnően keresetlen szavakkal a jó modorra, meglepő szöveget mondott:

– Szeretve tisztelt őrmesterem! Örömmel jelenthetem, hogy négy dalia érkezett Oránból, kifejezetten abból a célból, hogy önnek kedves úri társasága legyen, akikkel karöltve agyonüsse az időt és az arabokat. Van szerencsém tisztelettel azt is szíves tudomására hozni, hogy ez az úriember itt jobbra tőlem Gaston Vormieux, a volt texasi hóhér, ez a hallgató, orgyilkos külsejű egyén Sátán Bill, az amerikai nagykövét fia, ez a kis köpcös pedig Gombolyag, igazi nevén Brillant Flórián, énektanár és teniszbajnok. Ez utóbbinak volt Provance-ban egy nagymamája, aki remekül készítette a kacsapecsenyét. Sajnos a nagyasszony ma már a múlté. Egy keresztes hadjáratban esett el, hősieen küzdve a hitetlenek ellen.

Montcorbier őrmester könnyű szédülést érzett. Ökölbe szorította hatalmas markát és kinyitotta a száját, de hang nem jött ki a torkán. Ilyen mesébe illő, ilyen minden képzeletet felülmúló, ilyen, a központi idegrendszert megtámadó káprázatos szemtelenséget még nem tapasztalt, pedig már tizenegyedik éve szolgál a légióban. A torkát összeszorította valami, és a gyomrában furcsa kavargást érzett. – Biztos, hogy most megüti a guta! – gondolta, de még mindig nem tudott beszélni. Jeff kihasználta ezt és további tanújelét adta jómodorú csevegőkészségének.

– Legyen szabad még megjegyeznem – mondotta széles mosollyal –, hogy új környezetemmel rendkívül meg vagyok elégedve. Hol találni még egy őrmestert egész Afrikában, aki féltő gonddal örökdi legénysége lelkülete fölött és arra is ráér, hogy embereit jó modorra szoktassa? Ön nagy lélek, Montcorbier őrmester! Engedje meg, hogy úgy az ön, mint kedvenc ölbéli patkányának egészsége iránt szeretettel érdeklődjem!

Végre! Montcorbier őrmester érezte, hogy a kínzó feszültség elmúlik, és a guta vasmarka elengedi a torkát. Az első hang, ami elhagyta a torkát, artikulálatlan ordítás volt, s az első mozdulattal, amire képesnek érezte magát, öt lépésnyire rúgta a hatalmas íróasztalt.

– Te veszett kutyába oltott sivatagi sakálók korcs dédunokája!... – bömbölte, ahogy a torkán kifért. – Hát azt hiszed, hogy most nem tépem ki a torkodon keresztül az összes beledet?

– Azt! – felelte nyugodtan Jeff.

Az őrmesternek megint elakadt a szívverése.

– Azt... azt hiszed... – dadogta. – Hát miért hiszed azt?

– Először is, mert ön, aki nyilván jártas az anatómiában, bizonyára tudja, hogy belet kieszdeni torkon keresztül lehetetlenség. Hová tenné az útban álló tüdőt és más belső részeket? Másodsor, képtelenségnek tartom, hogy ön haragudjon az én kedélyes bőbeszédűségemért, mert elég egy pillantást vetni nyílt és értelmes arcába, jóindulatot és intelligenciát sugárzó szemébe, hogy meglássa az ember, kivel van dolga. Ön, mon chef, fejlett humorérzékű és vajszívű ember. És különben sem haragudhat rám, hiszen a jó modorról, amire az imént intett, egy pillanatig sem feledkeztem meg. Legfeljebb nem ragaszkodtam szó szerint az előíráshoz. Na de egy jólelkű kultúremler az ilyesből nem csinál kázust.

Egy tigrisnek is becsületére vált volna az az óriási ugrás, amivel Montcorbier őrmester a négy ember előtt termett. Egy pillanatig levegő után kapkodva tátogott, aztán egyszerre felharsant irtóztatós ordítása.

– Takarodjatok ki! A folyosóra! Rompez, mert felhasítom a gyomrotokat, ti disznók! Csak ez maradjon itt bent!... Ez az átkozott kutya!

Keze a revolvertáska után kaparászott. A három ember rémülten hátrált. Csak Jeff mosolygott lekötelezően és udvariasan. Sátán Bill, a texasi revolverhős, hét határ hírhedt fenegyereke először életében páni félelmet érzett. Az Órgróf, aki híres volt arról, hogy akinek egy pofont ad aránylag kis kezével, az repedt állkapoccsal tengeti tovább életét, most határozottan érezte, hogy ez a keskeny, acélizmú kéz reszket, mint a nyárfalevél. Gombolyag lábai teljesen felmondták a szolgálatot, és a kövér zsebtolvaj esküdni mert volna rá, hogy vándorveséje újabb túrára indult és most valahol a gyomra tájékán piheni ki az út fáradalmait. Semmi kétség, ez a vadállat most végez szemtelen társukkal. És nem tehetnek ellene semmit. De hiszen ez lehetetlen. Nem hagyhatják martalékul. Inkább agyonverik új chefjüket és nekivágnak a sivatagnak. Lesz, ami lesz!

De Jeff, mintha csak eltalálta volna a gondolatukat, alig észrevehető mozdulattal intett nekik, hogy csak menjenek. Gépiesen, szinte öntudatlanul hátráltak és mire magukhoz tértek, már kint is voltak a folyosón. Kimerülten dőltek a falnak és izzadt homlokukat törülgették.

Jeff Hopkins egyedül maradt az őrmesterrel. Egy pillanatig ő is valami hidegséget érzett a hátgerincén. Talán most csakugyan túllőtt a célon. Eddigi tapasztalatai szerint a légións őrmesterekre mindent inkább lehet mondani, mint azt, hogy kimondottan finom emberek volnának. Most elővette a revolverét. – Hát úgy látszik, hogy tévedtem! – gondolja magában. – Az öregúr egyszerűen rostává lő!

A revolver lassan felemelkedett és Jeff homlokával egyvonalban megállapodott. Súlyos csend volt. Lilike egy pillanatra kidugta fejét a lyukból, de mintha csak ösztönösen megérezte volna a pillanat aggasztóan súlyos voltát, gyorsan visszabújt megint. Aztán egyszerre felreccsent Montcorbier reszelős hangja.

– Hát idefigyelj, te sivatagi hiénák elátkozott ivadéka!... – aztán egyszerre leengedte a revolvert és egészen más hangon mondta. – Légionárius, maga most úgyis meghal, hát beszéljen őszintén! Csakugyan jó embernek tart engem?

Hopp, hiszen akkor még sincs baj. Mégsem tévedett. Természetes, nyugodt hangon felelte:

– Igenis, jó embernek tartom, öregem!

– Ne szemtelenkedjen, maga disznó! Magának nem vagyok öregem!

– Miért ne? Hisz úgyis meghalok!

– Hm... az még nem olyan biztos! És mondja... hm... az én arcom csakugyan intelligenciát sugárzik?

– A legnagyobb mértékben öre... izé... mon chef! Csak egy embert láttam eddig, akinek hasonló értelmes és intelligens arca volt. De az megnyerte a Nobel-díjat valami világgraszoló találmánnyal. Őrmester úr, én eddig lenéztem a szépfiúkat, mert lelketleneknek és üresfejűeknek tartottam őket. Most látom, hogy tévedtem. Lehet valaki jólelkű is, okos is és jóképű is egy személyben...

– Mi? Mi ez már megint? Már jóképű is vagyok?

– Miért? Eddig nem volt az? Hát maga sohasem néz tükörbe? Hát be akarja nekem beszélni, hogy magát békén hagyják a lányok?

Montcorbier őrmester arca ezer ráncba szaladt a váratlan mosolytól. Megpödrötte keményre fent bajuszát és bámulatosan puha hangon dünnyögte:

– Hát nem mondom... eddig még nem panaszkodhattam... De őszintén szólva, azt hittem eddig, hogy a vállrojtjaimmal imponálok nekik és nem a külsőmmel.

– Még szerény is? – kiáltotta megdöbben arccal Jeff. – Hát ilyen emberrel nem volt még dolgom.

– Tudja – mondta az őrmester és könnyedén átkarolta Jeff vállát –, tíz évvel ezelőtt Sidi el Abesben volt egy kislány... – egyszerre észrevette magát és visszakarta a kezét. – Ehhez magának semmi köze! Most takarodjon a szemem elől. Nem bánom, hogy láthassa, milyen ember egy nagylelkű őrmester. Akar egy kortyot ebből a pálinkából?

– Akár kettőt is.

Ittak. Aztán az őrmester, aki szóról-szóra elhitte, hogy jó ember, és egyszerre elfelejtkezett a pályafutása alatt kikötöttségéről, agyonhajszolt, sal de police-ra ítélt, karikába kötött katonáról, barátságosan vigyorgott és hátba vágta új rajongóját.

– Most menjen a fenébe, maga disznó! És ha még egyszer szemtelenkedni mer, hát kitepem a belét!

– De nem a torkomon keresztül!

– Mars ki, te piszok! Rompez, mert a szádra térdelek!

Akkorát lökött rajta, hogy Jeff kirepült az ajtón. Aztán zubbonya felső zsebéből elővett egy zsebtükröt és elégedetten nézegette magát benne...

* * *

– Hát... hát élsz? – lihegte a félelemtől még mindig félholt Gombolyag remegő ajakkal. – Menynyit kaptál?

– Csak két kortyot. De nem baj, mert úgysem ízlett.

– Miről beszélsz? – kérdezte a sápadt Órgróf. – Hát mit csináltatok odabent ilyen sokáig?

– Pálinkát ittunk és a kislányokról csevegtünk. Az őrmester igen jámbor fiú. A kezemből eszik.

Sátán Bill idegesen dörzsölte azt a sebhelyet, amit egy texasi sheriff golyója horzsolta a homlokán.

– Nem értem! – morogta kétségbeesve. – Akármilyen legyen, ha értem. Ilyet még nem láttam. Nem mondanád meg, hogyan csináltad?

– Szívesen! – felelte Jeff és egyszerre elmosolyodott. – Higgyétek el, hogy emberismeret

dolga az egész. Lehet, hogy ez az őrmester csakugyan épp olyan vadállat, mint a többi. Sőt valószínű. De nem volt mindig ilyen. A légió durvítja az altiszteket. A sok fegyelmezetlen, szedett-vedett népség mellett megkérgesedik. De aki egy szelídített patkányt tart magának, azt táplálja, gyengéden tud beszélni hozzá, sőt Lilikének hívja, az nem született vadállat. Annak a lelke mélyén csakugyan van valami emberi. Mikor azt a jelenetet láttam a patkánnyal, rögtön tudtam, hogy nyert ügyünk van.

Már megint nevetett. Két előreálló fogával ismét fiatal és gondtalan csibésznek látszott. De a három ember, és különösen az Őrgróf, aki lélekben a legközelebb állt hozzá, érezte, hogy kevés okosabb és sikerültebb emberrel találkozott életében, mint ez a gondtalan nevetésű és feltűnően szemtelen világcsavargó, akinek folytonos viccei és jókedvű nevetése mögött tapasztalatokkal, szenvedésekkel, sőt talán tragédiákkal teli élet rejtőzhet...

* * *

Amiben egyébként igazuk volt.

Jeff Hopkins nem sokkal több, mint egy évvel ezelőtt még megelégedett és társadalmi helyzetéhez illően élő ember volt. Egész Londonban nem volt még olyan kitűnő idegzetű és biztos kezű pilóta, mint ő, és akik ismerték képességeit, biztosra vették, hogy rövid időn belül átad a múltnak néhány jelenlegi távolsági és magassági rekordot.

Hogy ez nem következett be, azt annak köszönheti, hogy egy napon megismerkedett Juanita Gonzalezzel. Juanita kékesfekete hajú, gyönyörű spanyol lány volt, angol egyetemet végzett és tagja volt a legjobb társaságoknak. Apjától nagy vagyont örökölt és így módjában volt olyan életet élni, amilyet akart. Szívesen vette a fiatal és nagy jövő előtt álló pilóta udvarlását, és volt egy idő, mikor Jeff Hopkins a világ legboldogabb emberének érezte magát. Ez a boldogság azonban csak addig tartott, míg a múlt homályából váratlanul elő nem bukkant Diego Diaz de Rivera, ez a villogó szemű, negyven év körüli rejtélyes életű férfi, aki még Spanyolországból ismerte Juanitát.

Rivera ott vette fel a fonalat, ahol annakidején Madridban elejtette, de legnagyobb meglepetésére Juanita már nem volt olyan szívesen a társaságában, mint azelőtt. Diego Diaz de Rivera egy pillanatig sem kételkedett benne, hogy van valahol egy másik férfi, aki kiütötte őt a nyeregből, és néhány nap alatt ki is nyomozta, hogy ez a férfi Jeff Hopkins. Rivera nem volt kényes természetű ember és nem válogatott az eszközökben. Még egy próbálkozást tett Juanitánál, s mikor ez is csődöt mondott, egy ködös, esős este kísétált a Temze-partra. Nem lehet tudni, hogy mit suttogott azzal a négy-öt rendkívül gyanús külsejű egyénnel a Három Görény nevű csapszékben, de tény, hogy két nappal később Jeff Hopkinst vérbe fagyva és félholtra verve találták a repülőter egyik elhagyott szögletében, szintén teljesen összetört repülőgépe mellett.

Hopkinst kórházba szállították, ahol hetekig élet és halál között lebegett. Mikor kijött a kórházból, megtudta, hogy Juanita időközben nyomtalanul eltűnt. A repülőgépgyárnak Hopkins nem tudott számot adni az összetört gépről s így elvesztette állását. Két ilyen csapást nem tudott elviselni. Tudta, hogy a háttérben Rivera állt és ő az oka minden szerencsétlenségének. Valósággal mániákusan kereste Riverát, hogy visszaüthessen, de minden kutatása hiábavalónak bizonyult. Így lett világcsavargó, akinek lassanként minden mindegy lett, nem sokat törődött vele, hogy hol fekszik le és hol ébred, ha nagyon megéhezett, hajlandó volt valami munkát is vállalni, ha nagyon megharagították, nem nézte, hogy felkel-e még egyszer, akit megüt. Végigverekedte vagy három világrész minden számba jöhető kikötőjét. Volt egy nagy kincse,

mely átsegítette minden bajon, keserűségen és megpróbáltatáson: jó kedélye és elpusztíthatatlan humora. És volt még egy remek tulajdonsága: ismerte az embereket és nagyszerűen tudott velük bánni. Ennek élő példáját éppen az imént láttuk Montcorbier őrmesterrel kapcsolatban. És most, mikor egy pohár bor mellett a kantinban üldögélve, egy őszinteségi rohamában elmesélte három bajtársának hányatott életének történetét, kedélyesen tette hozzá és hangjában nyoma sem volt az elkeseredésnek:

– Hát így történt, gyerekek. De azért ne sajnáljatok. Nagyszerű kalandokon mentem keresztül és azt tartom, hogy úgy szép az élet, ha zajlik!

Sokáig hallgattak. A sikkasztó báró, a volt texasi marhatolvaj, a kis gömbölyű zsebmetező tökéletesen megértette e pillanatban Jeff Hopkinst. Hiszen ők is a nagyvilág országútját járták, és sokban hasonlított az életük. Egy pillantást váltottak egymással, utána az Őrgróf Jeff felé nyújtotta a kezét.

– Köszönjük, hogy megtiszteltél a bizalmaddal. Ezzel barátainká váltunk. Ha bármiben segítségedre lehetünk, szívesen tesszük. Hiszen úgyis mindig az életünket kockáztatjuk. Így legalább lenne valami célja ennek a kockázatnak...

Jeff megrázta a feléje nyújtott kezét, aztán koccintottak és nagyot húztak a vörösborból. A „heringhalász és hitoktató” ekkor már megint a régi volt. Pofonokat ígért egy százötven kilós súlyemelőbajnoknak, aki valami gorombaságot kiabált át az asztalukhoz, később pedig csibészes vigyorával és két kiálló fogával, amely ellenállhatatlanul kedvessé tette, kiállt a korcsma közepére és egymaga leutánozta az egész doni kozák kórust. A kantint megtöltő legénység fetrengett a nevetéstől, és a súlyemelőbajnok az ölében vitte vissza a fáradt művészt asztalához.

A szépen induló mulatságot azonban megzavarta valami. A pohárcsörgésbe egyszerre beharsogott a kürtös riadó-szignálja: Aux Armes! A legénység felugrált és felszereléséért rohant. Aztán le az udvarra és sorakozó.

Mire leértek, már bekanyarodott egy katonai autó a kapun. Egy vezérkari őrnagy és egy vezérkari kapitány ült benne.

HARMADIK FEJEZET

Őrmesterrel jóban lenni az Álmoskönyv szerint is szerencsét jelent. A négy hajtárs megtisztelő feladathoz jut. Elindulnak a nagy útra, de Jeff Hopkins sokat csóválja a fejét. Egy beteg emberrel rosszul bánnak. Úgy is jó! Sátán Bill végre elemében van. Eredmény: három haláleset.

A két vezérkari tiszt érkezését követő napon nagy meglepetés érte Jeffet és társait. Agnan, a mogorva káplár hozta a meglepetést olyan módon, hogy benyitott a közös hálóterembe, ahol a legénység éppen a paquettage nevű igen kellemetlen munkát végezte. A paquettage minden légionista átka. A felszereléshez tartozó szíjaknak és gomboknak vakítóan tisztáknak kell lenniük. Ezt csak olyan módon érhetik el, ha legalább minden második napon gyufa lángjánál puhított faggyúval dörzsölik le az említett tárgyakat, s így aztán fényesre csiszolhatják azokat. Ez a művelet minden alkalommal legalább másfél órát lop el a légionista szabadidejéből, de elmulasztása nem tanácsos, mert Agnan káplár ebben az esetben húsz kiló kövel megtömött zsákot ad az illető vállára és megkéri, hogy ezzel a súllyal megterhelten legyen szíves körülfutni az udvart, mondjuk ötvenszer. Ha az elítélt összeesik, akkor két eset lehetséges. Vagy csak elájult és akkor előbb-utóbb magához tér Agnan káplár rúgása folytán, vagy hőgutát, esetleg tüdőembóliát kapott, és halott embert még Agnan káplár sem tud életre rúgni. Hát mondom, ez a paquettage.

Egyszóval Agnan káplár benyitott az elkeseredetten paquettage-ozó társasághoz. A rangidős szobainspekciós garde voux-t ordított, mire mindenki felpattant helyéről és feszes vigyázzba vágta magát. Agnan káplár borongó arccal nézte őket, aztán fahangon megszólalt.

– Nem akarom zavarni magukat, csak szórakozzanak tovább. A légionistának drága a szabadideje. – Alattomos pillantást vetett rájuk, hogy van-e, aki reagál a gúnyolódásra. Nem volt senki. Mac Cintoock, a kanadai favágó ugyan átkozott kedvet érzett hozzá, hogy legalább egy pofont adjon neki, de aztán meggondolta a dolgot. Már kétszer volt örvezető, de mind a kétszer lefokozták egy-egy ilyen pofon miatt. Most újra előléptetés előtt áll, hát inkább nyelt egyet és hallgatott.

Agnan káplár még várt egy pillanatig, azután rosszkedvűen vállat vont. Sajnos, nem sikerült kihozni senkit a sodrából. Pedig jól jönne néha egy kis változatosság a szegény altiszt életében. Gyáva sakálok! Aztán megint végignézett rajtuk és megszólalt.

– Hopkins meg az a másik három nyavalyás újonc abbahagyják a munkát és bemennek sergeant Montcorbierhez. Egy-kettő, indulás!

Szokása szerint komor pillantással megint köpött egyet és ugyancsak szokása szerint bement a kantinba pálinkát inni.

Jeff és társai ezalatt magukra kapkodták a félig kitisztított híres kék övet és besiettek Montcorbier őrmesterhez. Az őrmester vizsgálódó pillantást vetett rájuk és rosszkedvűen dörmögte.

– IdefigyeljeteK, nyavalyás kékhasúak! Nagyon komoly feladat elvégzésére ajánlottalak benneteket. Ennek a pimasz Hopkinsnak köszönhetitek, mert ő az egyetlen ember, aki teljes mértékben ismer engem. Hanem egyet mondhatok. Ha szégyent vallok veletek, az Isten legyen nektek irgalmas! Gyertek utánam!

Egyenesen Mauriac kapitány szobájába ment. A négy légionárius követte. A kapitány nem volt egyedül. A kis dohányzóasztalnál ott ült a tegnapi érkezett két vezérkari tiszt. Montcorbier feszesen tisztelgett.

– Kapitány úr! – mondta. – Alázatosan jelentem, hogy előállítottam azt a négy embert, akit legalkalmasabbnak tartok a dologra.

A kapitány felállt és szemügyre vette a négy embert. Aztán az őrmesterhez fordult.

– Biztos maga ezekben az újoncokban, sergeant? – kérdezte.

– Igenis, mon captain! Nem baj, hogy újoncok. Ez a Bill itt, pisztollyal harminc lépésről kilövi a számból a szivart. Ennek a Hopkinsnak olyan éles az esze, mint a borotva. És jószemű gyerek. Mikor megérkezett, az első öt percben teljesen belém látott. Ez itt Vormieux! Pusztá kézzel meghajlítja a két centis átmérőjű vasrudat. Ez a Brillant pedig a világ legügyesebb zsebtolvaja. Eddig négyszer lopta ki a zsebéből az órámat. Igaz, hogy én mind a négyszer visszaloptam.

A kapitány elmosolyodott.

– Mit lehet tudni? – mondta. – Hátha még zsebtolvajra is szükség lesz az úton. – A vezérkari századoshoz fordult. – Hát akkor ezeknél maradunk, ha nincs ellenük kifogásod, kérlek!

A vezérkari százados, egy szélesvállú, kicsit kövérkés, unott arcú és bizalmatlan pillantású katonatiszt, bólintott.

– Ha az őrmester megbízik bennük, nekem megfelelnek!

– Helyes! – mondta Mauriac. – Hát őrmester, akkor most vigye ki őket. Magyarázzon el mindent, és lássák el magukat bőségesen mindennel.

Tisztelegtek és visszamentek az őrmester szobájába. Montcorbier gondosan bezárta az ajtót, visszaparancsolta Lilikét, aki mikor meghallotta hangját, villámgyorsan előrohant a lyukból, azután szokatlanul barátságosan beszélni kezdett.

– Idehallgassatok, gyerekek. Ha teremtett léleknek el meritek pofázni, amit most hallhattok tőlem, hát itt a földön megismeritek a poklot. Eljött az ideje, hogy hacsak valami csoda nem történik, meghaljunk Franciaországért.

Körülnézett és várta a hatást, de csak Gombolyag sápadt el. Szólni azonban ő sem szólt egy szót sem. Lehet, hogy nem volt hozzá ereje.

– Hát, amint mondom, a dolog feltűnően életveszélyes, de vigasztaljon benneteket az a tudat, hogy ha meghaltok, hát veletek együtt pusztul el a francia idegenlégió katonája.

– Ez azt jelenti ugyebár, hogy ön is velünk tart? – kérdezte Hopkins.

Az őrmester hálás pillantást vetett rajongójára. Az egyetlen emberre, aki kellőképpen tudja értékelni őt.

– Úgy van, édes fiam! És most ne gondoljátok, hogy valami csetepatéra készülünk az arabok ellen. Fontos diplomáciai küldetésbe megyünk. Két katonatisztet kísérünk el Indokínába.

– Indokínába? – kérdezte rémülten Gombolyag.

– Hiszen az Ázsiában van!

– Ne beszélj! Még szerencse, hogy szóltál, mert eddig azt hittem, hogy Párizs külvárosában van. És ha az északi sarkon van! Hát nem mindegy neked, hogy hol hajtod örök álmra a fejedet? És most ne zavarjatok folyton közbeszólásokkal. Tudnotok kell, miről van szó. Indokínában az annamiták földjén még vannak meghódítatlan területek, amelyek csak névleg a miéink, valójában erősen meg kell küzdeni minden talpalatnyi helyért. Ezek a területek csupa kis királyságok, melyeket az annamiták, möjök, muogok és kínaiak tartanak megszállva. A két kiküldött vezérkari tisztnek két ilyen ferdeszemű diktátorral kell tárgyalni. Az egyik tiszt, ez a Bergen százados, akit az imént láttatok, a másikat, Drops őrnagyot, majd ott szedjük fel Indokína

határán. A két tiszt nem vihet magával katonaságot, tehát válogatott testőrségre van szüksége. Köztudomású, hogy itt Ghadamesben vannak a legveszettebb fickók, beleértve magamat is.

Idejöttek hát a tiszt urak, hogy kiválasszák azt az öt embert, akit magukkal vihetnek. Én aztán saját magamon kívül titeket ajánlottalak.

– Köszönjük, sergeant! – mondta Hopkins. – Meg lesz velünk elégedve.

– Remélem is. Mint mondtam, az őrnagy úr nem jön, csak a százados. És a komoly munka ott kezdődik, amikor átkelünk a kínai határon. Mit akarsz kérdezni, Hopkins?

– Csak egyet. Miért van az, hogy innen, Afrikából visznek át testőrséget, mikor Indokínában is van francia idegenlégió?

– Ez ugyan nem tartozik rád, de megmondom. Az utóbbi időben több árulás történt. A tisztek nem tudják, hogy kiben bízhatnak. Hát te, Brillant, mit akarsz?

– Kérem, őrmester úr... – mondta Gombolyag. – Nem tudom, hogy tanácsos-e engem elvinni. Nekem ugyanis vándorvesém van.

– Igazán? – mondta felderülve Montcorbier. – Hiszen akkor te vagy a legalkalmasabb valamennyiünk között. Így legalább, ha egy folyami kalóz vesén rúg, feleslegesen pazarolta az erejét, mert a veséd éppen máshol lesz. Most pedig csomagoljatok, vegyétek fel három havi zsoldotokat és egy óra múlva menetkészen jelentkezzetek! Rompez!

* * *

– Most megehetjük, amit főztél! – mondta dühösen Gombolyag Hopkinsnak, miközben elkeseredetten csatolta a bardáját. – Kellett neked így magadba bolondítani az őrmestert! Mehetek Indokínába! A vándorvesémmel!

– Hát hagyd itthon! – mondta cinikusan az Őrgróf.

Gombolyag komolyan dühbe gurult.

– Te gúnyt űzöl az én betegségemből? Te tiszteletlenül beszélsz a vesémről? Mondhatom, úri viselkedés.

– Dehogy, dehogy! – védekezett az Őrgróf. Minden tiszteletem a vesédé. Ha akarod, ezentúl előre köszönök neki. Hol tartózkodik most a szegény vándor?

– Az én vesémnek maga ne köszönjön! Lemondunk a szerencséről. Tróger!

– Vigyázzon, mert a nyelvére lépek!

– Csak jöjjön ide, hát fültövön rúgom!

– Ne veszekedjete! – kiáltotta Jeff. – Megbolondultatok? Már régen készen kellene lennünk.

Igaza volt. A folyosón felhangzott Montcorbier őrmester farkasordítása.

– Disznók! Meddig várjak még?

* * *

Már két nap óta száguldott velük a vonat. Elérték Audzsilát és besiklottak a Líbiai sivatagba, Egyiptom felé. Bergen százados egész idő alatt nem mutatkozott. Ha akart valamit, kiüzent Montcorbier őrmesterért. Jeff a száját húzta. Nem igazi tiszt az, aki lenézi a katonáit Siwah oázisnál mégis kegyesen megmutatta magát és megkérdezte a fiúktól, hogy nincsen-e nagyon melegük. Tekintve, hogy a hőmérő hatvan fokot mutatott, a kérdés nem volt túlságosan

szellemes. Jeff nyomban el is határozta magát, hogy szemtelenkedni fog, de Gombolyag, aki eltalálta a szándékát, olyan rémülten kapott a veséjéhez, hogy Hopkinsnak megesett rajta a szíve és hallgatott inkább. Rayumnál, ahol már kanyarogva feltűnt a Nílus, a kapitány ismét kijött és végigsétált az állomáson. Igen leereszkedő hangulatban lehetett, mert szóba elegyedett a vonatvezetővel és a fűtővel, sőt néhány arab bennszülöttel is, visszafelé jövet pedig megszólította az Őrgrófot.

– Bizony, légionárius – mondta közlékenyen –, rövidesen elérjük a Szezei csatornát. Gondolom, tudja mi az!

– Sejttem! – felelte hidegen az Őrgróf. – Ugyanis az egyik nagyapám, bizonyos Etienne Vormieux báró, mint vezető főmérnök működött a csatorna építésénél.

A kapitány kicsit idegesen gyújtotta meg a cigarettáját és elfordult.

Az átkelés könnyen ment, és ami a fontos, igen rövid idő alatt. Arábia nyugati határán tipróláncos, hatalmas autó várta őket, mely egész nap száguldott velük. Medina előtt néhány kilométerrel letáboroztak és elhatározták, hogy itt töltik az éjszakát. Montcorbier idegreshető ordítására ébredtek fel.

Hatalmas termetű, sárga burnuszos arabbal birkózott az őrmester és már kilenc sebből vérzett.

* * *

Gombolyag később megesküdtött rá, hogy Sátán Bill nem is nyúlt a pisztolytáskája felé, hanem a revolver magától ugrott fel a kezébe. Akár igaz volt ez, akár nem, kétségtelen, hogy a texasi revolverhős fürgé ujjai között pillanatok ezredrésze alatt megszólalt a nehéz szolgálati pisztoly. Öt lövés dördült el olyan gyorsasággal, hogy valósággal egyetlen szokatlan hosszú dörrenésnek hangzott. Noha az éjszaka meglehetősen sötét volt, és Sátán Bill látszólag nem is célzott, mégis öt ordítás volt a válasz, és a támadók közül öt sárga burnuszos arab felbukfencezett. Három sántikálva felemelkedett közülük és az épen maradottakkal együtt sikerült azonnal lóra kapniuk, mert az őrmester eléggé messze volt bajtársaitól a támadás pillanatában. Sátán Bill még kapásból leszedett egyet a vágatók közül, aztán elővette a zsebkést és nyugodt mozdulattal három rovást vésett revolvere agyára. Jeff, aki ismerte a revolverhősöknek ezt a szokását, elmosolyodott.

– Olyan biztos vagy benne, hogy mind a három meghalt?

Bill fölényesen legyintett.

– Az első kettőnél még nem volt eléggé belőve a revolverem! – felelte. Így csak a testüket találtam el. De nézd meg ezeket. Fogadjunk, hogy mind a háromnak a fejébe ment a golyó!

Pontosan úgy volt, ahogy mondta. Sátán Bill soha célt nem tévesztő golyói közül kettő a homlokon, egy pedig a tarkón keresztül találta meg az utat. Mind a három arab azonnal meghalt. Mire a nagy lövöldözés zajára felébredt kapitány elegáns útipizsamában megjelent sátra nyílásában, az Őrgróf már ápolás alá vette Montcorbier őrmestert.

Az őrmester fogát csikorgatta és veszettül káromkodott. Kilenc szúrt sebe közül egy sem volt veszélyes, de egyik-másik erősen vérzett. Ideges mozdulattal időnként benyúlt a jobb zsebébe, de a kezét mindig üresen húzta vissza. Az Őrgróf és Gombolyag kimosták és bekötötték a sebeit. Időközben melléjük lépett Bergen kapitány is és összehúzott szemmel nézte őket.

– Mi történt itt tulajdonképpen? – kérdezte.

– Megtámadták az őrmester urat! – felelte Gombolyag feszes vigyázzba vágva magát. Azt

mondja hogy sétálni ment egy kicsit, és egyszerre, mintha a földből nőttek volna ki, körülvették ezek a barna disznók. Alázatosan jelentem, ez borzasztó! Az embernek már az élete sincs biztonságban...

– Katonának soha sincs biztonságban az élete! – felelte a kapitány.

– Az más, kérem. – felelte indignálódva Gombolyag feszes vigyázzba vágva magát. – Azt mondja, hogy sétált, így... – Orgyilkosokkal körülvéve!... Én nem bírom ezeket az izgalmakat, kérem. Nekem vándorvesém van!

– Nem érdekelnek a privát ügyei! – felelte még hidegebben a százados és az őrmester mellé lépett. Sérülései és a támadás részletei iránt érdeklődött. Mondott néhány megnyugtató szót és gondosan megvizsgálta a terepet.

– Valószínűen egy rabló gumhoz tartoznak. – állapította meg végül. – Sajnos, retorziókra nincs időnk, mert pontosan kell érkeznünk rendeltetési helyünkre. Majd ha elvégeztük a feladatunkat, értesítjük az egyiptomi külügyminisztériumot. – Az őrmesterhez fordult: – Óhajt valami fájdalomcsillapítót?

– Köszönöm, inkább egy cigarettát! – felelte az őrmester.

A százados megkínálta egy cigarettával, sőt előzékenyen tüzet is adott a sebesültnek. Aztán megfordult és nyugodt léptekkel visszament a sátrába.

Jeff összehúzott szemmel állt őrmestere mellett és gondolkozott.

– Csakugyan nem látott semmi gyanúsat, mon chef? – kérdezte.

– Nem. Semmit.

– Csak azt nem értem, hogy miért ment sétálni éjszaka? Hiszen mindnyájan dögfáradtak vagyunk az utazástól.

– Izé... – mondta zavartan Montcorbier és a zsebébe nyúlt megint. – Tulajdonképpen nem is magam miatt tettem... Szegény Lilike egész nap nem volt levegőn.

Most már nem üresen húzta ki kezét a zsebéből. Tenyerén kissé ijedten, de csillogó szemmel ült a patkány és vékony egérhangon cincogott.

– Lilike, ma cher! – mondta gyengéden az őszbe csavarodott bajuszú, szélesvállú acélember, a légionisták réme, akinek kilenc szúrt seb meg sem kottyant. – Gyönyörű kis állatkám, ugye nem történt semmi bajod?

Gügyögött, szelíden simogatta a patkány fejét, és tele volt a szeme könnyel.

* * *

Jeff Hopkins nem aludt ezen az éjszakán. Feltűnően sokat cigarettázott, erősen gondolkozott és időnként elégedetlenül csóválta a fejét.

Nem vette észre, hogy sátra nyílásában egy éles fekete szempár figyel minden mozdulatát.

NEGYEDIK FEJEZET

Eddig még minden gyerekjáték volt. A dolog csak most fordul komolyra. Két ember majdnem a tengerbe esik, de Lilike idejekorán közbelép. Bergen százados ordít, de ez nem sokat használ. Tanúi vagyunk egy tragédiának, és kiderül, hogy a kegyelet még manapság sem felesleges. Jeffnek nagy gond szakad a vállára, de a szemtelenség most is meghozza a gyümölcsét.

A hajóút hosszú volt és unalmas. A hatalmas Indiai Óceán nem viselkedett ellenségesen. Néha idegeskedett egy kicsit, de tizedrésznit sem mutatott abból, amit akkor tud, ha komolyan méregbe jön. Az egyetlen, aki tengeribetegséget kapott, természetesen Gombolyag volt. Kétségbeesetten panaszkodott mindenkinek, hogy a veséje nem bírja ezt a veszett hullámozást, a matrózok azonban megvetően hátat fordítottak neki és tovább rágták a bagót. Időnként széles ívben a tengerbe köptek és rekedten dúdolták, a *Henri matrózt minden lány szereti* című, meglehetősen hülye szövegű dalt. Gombolyag már halálosan gyűlölte Henrit a matrózt, minden jelenlévő kollégájával egyetemben és időnként eltorzult arccal támolygott a korláthoz, elhatározva, hogy ezentúl egyáltalán nem fog enni.

Az egész út alatt egyetlen izgalom érte őket. Ez azonban komoly izgalom volt. Úgy történt a dolog, hogy Montcorbier őrmester és hű rajongója, Jeff Hopkins kifeküdt a fedélzetre közvetlenül a korlát mellé. Vagy tíz lépésnyire tőlük, egy hatalmas kötélesomó mögött, csaknem láthatatlanul az Őrgróf üldögélt és cigarettázott. Montcorbier és Jeff egy ideig beszélgettek és a lábuknál szaladgáló Lilikével játszottak, amely már Jeffel is megbarátkozott. Később elnyomta őket az álom. A patkány tovább játszott, az Őrgróf tovább cigarettázott, ettől eltekintve azonban mintha minden élet kihalt volna a fedélzeten.

Az Őrgróf később igen nehezen tudta összeszedni a gondolatait, hogy elmesélhesse, mi történt voltaképpen. Nyugodtan szívta cigarettáját, a csillagos égre bámult és álmodozott. Merengéséből arra riadt fel, hogy Lilike a két lábán áll és torkaszakadtából visít. Odakapta a fejét, mert nagyon idegesítette a cseppet sem kellemes hang, de valósággal megdermedt az eléje táruló látványra. Az őrmester és Jeff mögött hatalmas, legalább tíz mázsás gyapjúbála állt. Lehetett vagy tíz lépésnyire a két katonától. Ez az óriási bála most valami módon lecsúszott arról a kissé lejtős vaslapról, amire az emelődaru leejtette, és a korlát felé kezdett gurulni. Az Őrgróf felugrott és kiáltani akart, de az ijedség elvette a szavát. A hatalmas bála úgy besodorja a két embert a tengerbe, mint a pelyhet. A patkány már valósággal üvöltött. Valójában csak tizedmásodpercek teltek el, de az Őrgróf előtt óráknak tűnt ez az idő. Itt nem lehetett gondolkozni. Egy szempillantásnyi késedelem, és a két alvó nyomorultul elpusztul. Az Őrgróf egyszerre megelevenedett. Két hatalmas karjával pehelyként kapta fel a mázsányi kötélesomót, amelynek a tövében eddig üldögélt és az erőlködéstől kivörösödő arccal, a guruló bála elé hajította. Szép mutatvány volt. Felkapni még csak könnyű volt a kötélgöngyöleget, ez az ő óriási erejének meg sem kottyant, de eldobni, még hozzá messzire eldobni, mert különben nem ért semmit, ehhez a kétségbeesés szülte erőplusz kellett.

Sikerült! A guruló gyapotkolosszus teljes súlyával nekirohant a kötélesomónak és megugrott rajta. Az összeütközés olyan erővel történt, hogy valósággal felpattant a levegőbe és széles ívben elrepült a két katona felett. Aztán visszazuhant, hogy a fedélzet deszkázata

megreccsent belé, de akkor már közvetlenül a hajókorlát mellett volt. A korlát hatalmas roppanással jókora darabon szilánkokra tört, a bála pedig lezuhant a tengerbe. Nagy vízsugár surrant fel a nyomán, mely néhány másodperc múlva visszahullt. Utána minden elcsendesedett.

Az Örgróf lihegve állt, homlokát törölgette és hálásan pillantott az égre. Aztán az őrmesterre és Jeffre nézett, azok meg vissza rá. Mikor a kötélcsomó lezuhant, azonnal felébredtek, de akkor már mozdulni sem volt idő. Talán nem is tudtak volna. Behúzták a fejüket és sorsukra bízták magukat. Csak akkor lélegeztek fel és hitték el, hogy megmenekültek, mikor a bála a tengerbe zuhant.

Aztán remegő lábbal feltápáskodtak és odaléptek az Örgrófhoz. Sokáig szótlánul ölelték egymást, az őrmester és a két közlegény. Az Örgróf pár szóval elmesélte, hogy mi történt! Az őrmester körülnézett. Lilike ott állt a bakancsa mellett két lábon és csendesen cincogott. Montcorbier lehajolt hozzá, felvette a tenyerébe és megsimogatta.

– És még azt merik mondani – dörögte meghatottan –, hogy a patkány undorító és kártékony dög. Hallod ezt, Lilike? Nagyon megijedtél kicsikém! Na, eredj szépen aludni!

Még egyszer megsimogatta és betette a zsebébe. Csak most értek fel a fedélzetre a matrózok, a kapitány és Bergen százados. Ők is hallották az éktelen recsegést és ropogást. Montcorbier őrmester elmondta parancsnokának az esetet és az Örgróf bravúros közbelépését. Bergen százados éktelen haragra gerjedt. Ordítva fordult a hajó kapitánya felé.

– Mégis hallatlan kérem! Hogy lehetnek ilyen gondatlanok? Ez a dolog két katonám életébe kerülhetett volna! Jelenteni fogom a honvédelmi és tengerészeti minisztériumban! Ez disznóság, kérem!

– De százados úr! – mondta a kapitány szikrázó szemmel. – Ezt a hangot visszautasítom!...

– Önnek most nincs joga semmiféle hangot visszautasítani! Itt most nincs helye semmiféle személyes sérelemnek! Tessék elrendelni a legszigorúbb vizsgálatot!

Ebben igaza volt. A vad haragra gerjedt kapitány sztentori hangon üvöltve hívta az első tisztet és a hajómestert. A mindenre megedzett légionista fülek is belekápáztak abba a szörnyű szidalomáradatba, amit a két szerencsétlen embernek végig kellett hallgatnia. Montcorbier őrmester elégedetten súgta Jeff fülébe:

– Még egyszer merje rólam valaki azt mondani, hogy csúnya szám van! Úgy kiköttetem a napra az illető veszett kutyát, hogy belegebed. Hiszen ehhez a tengeri medvéhez képest én apácanövendék vagyok.

Jeff lojális mosollyal vette tudomásul ezt a megállapítást, s tovább figyelte a fejleményeket. Az első tiszt nem hagyta magán száradni a kapitányi szidalmakat és továbbadta a hajómesternek. A hajómester bömbölve hívta elő a raktárfelügyelőt és szóról-szóra közölte vele, amit az első tiszttől hallott. A raktárfelügyelő nem volt ideges ember. Nyugodtan végighallgatta fölöttesét, aztán higgadtan közölte, hogy az egész lárma felesleges és hiábavaló. Mulasztás senkit nem terhel, mert a bálának igenis ott kellett állni, ahol volt, hiszen ekkora terjedelmet nem vihetnek le a hajótestbe, szétszedni pedig nem lehetett, mert akkor a gyapjú tönkremegy. Felelőssége tudatában állíthatja azonban, hogy a bála nem indulhatott meg magától, mert kötelek erősítették a fedélzet padlójához.

Bergen százados azonnal odarohant a vaslaphoz, amin előzőleg a bála állt, aztán ismét ordítózni kezdett.

És minden oka megvolt rá.

A köteleket, melyek a hatalmas gyapjúköteget egyensúlyban tartották, ismeretlen tettes valami éles késsel sorra elvagdosta.

Gyilkos van a hajón!

Igen, ehhez most már nem fért kétség. Minden ember gyanakodva nézett a másikra. Még a négy elválaszthatatlan közé is valami jeges fal ereszkedett. A hajóskapitány elrendelte a legkomolyabb vizsgálatot. Ő és Bergen százados mindenkit kihallgattak. Még a gépészeket is, pedig azok nem is voltak ezen az estén a fedélzeten. Szolgálat után azonnal a közös étkezőbe mentek, megvacsoráztak és lefeküdtek. De itt most már senki sem hitt senkinek. A legénység elkeseredetten járt és kedvetlenül végezte a dolgát. Először is nem hagyják őket élni ezekkel a folytonos vallatásokkal, másodsor pedig nem kellemes tudat csakugyan, hogy gyilkos van köztük. Egyedül Gombolyagnak volt haszna a dologból, mert most már senkinek sem volt kedve énekelni Henriről, a matróról, akit tudvalévően szeretnek a lányok.

Mindez azonban hiábavaló volt. A nyomozás teljes eredménytelenséggel végződött. A másodkormányos volt az egyetlen, aki egy fél órára gyanúba keveredett, mert nem tudott alibit igazolni, de aztán kiderült, hogy a kérdéses időben a raktárban tartózkodott és pálinkát lopott. Ez volt az egyetlen pozitív eredmény, a nyomozás teljes holtpontra jutott, és az ügyet le kellett zárni. Bergen százados tajtékozott a dühtől és retorziókkal fenyegetőzött. A kapitány rendkívül sajnálta a dolgot, de ő igazolni tudja, hogy mindent megtett, amit a kötelessége és igazságérzete előírt. Ebből ismét éles szóváltás támadt, és volt egy pillanat, mikor Jeff azt remélte, hogy most már egymásnak mennek és néhány pofont cserélnek. Az urak azonban Jeff legnagyobb sajnálatára legyűrték haragjukat és nem vetemedtek tettelegességre, pedig a hajóút egyhangúságát rendkívül enyhítette volna a nehezen várt esemény. Bergen százados és a kapitány ezek után teljesen beszüntették a személyes érintkezést és mikor végre befutott a hajó Saigonba, búcsú nélkül váltak el...

Indokína!

Saigontól északra ismét típrőláncos autón mentek a Mekong fő folyása felé. A hatalmas, sötétbarna folyamnál fájó szívvel hagyták el a kényelmes járművet. Párszáz lépés még és kezdődik a dzsungel, melyen nem roboghat át a tank sem. Mentek felfelé a Mekong partján s elnézték azt az új világot, mely eléjük tárult. Dzsunkák ezrei nyüzsögtek a folyó széles hátán, s ezeken a szokatlan alakú kis hajókon egész családok éltek le az életüket. Lárma, kiáltozás, veszekedés, nevetés, sírás és alkudozás kavargott a levegőben. Sárga és barna arcú, rongyokba takart és színes ruhájú, kiálló pofacsontú, ferdeszemű emberek nyüzsögtek itt, halásztak, üzleteket kötöttek, szerettek, szenvedtek és meghaltak.

És közben alattuk méltóságteljes nyugalommal, mint egy ereje tudatában büszke óriáskígyó, folydogált a Mekong emberek százezreinek életét cipelve...

* * *

– Légionisták! – kezdte Bergen százados megszokott hangsúlytalan módján. – Elérkeztünk a dzsungel határához. A tulajdonképpeni munka csak most kezdődik. A kéjutazás véget ért. Körülbelül öt kilométeres darabon kell keresztültörni magunkat. A dzsungeljárás nehéz és veszélyes dolog. Különösen este és éjszaka kell vigyázni, mert errefelé rengeteg a leopárd. Személyes tapasztalatból beszélek.

Gombolyag a leopárd szóra a veséjéhez kapott. A százados hideg pillantást vetett rá és nyugodt hangon folytatta:

– Elvárom, hogy mindenki tegye meg a kötelességét. Még akkor is igyekezzenek elkerülni minden lövöldözést, már amennyire ez lehetséges, ha vadállatok támadnának meg

minket. A lövöldözés idecsalhatja a dakojt, vagy mandarin szabadcsapatokat. Ezek a rablók nem kellemes emberek. Nem ölik meg a foglyaikat, csak bizonyos emlékeket kérnek tőlük. Orrot, fület, nyelvet, meg más hasonló apróságot. – Most egyenesen Gombolyaghoz intézte a szavait. – Ajánlanám, hogy ne feszengjen annyit, mert majd szólhatok a maga érdekében nekik néhány szót. Hogy szabadítsák meg a veséjétől.

– Ugy! – füstölgött magában Gombolyag. – Hát már te is gúnyolódsz velem? Na, megállj! – és sértődötten másfelé nézett.

– Örmester. – folytatta a százados. – Nyitassa ki azt a barna csomagot!

A parancsot teljesítették. A csomagból öt darab kardformájú kínai kés került elő.

– Ez a machete. – magyarázta Bergen. – Ezzel kell elvagdálni a liánokat és egyéb kúszónövényeket, amelyek utunkba akadnak. Enélkül a dzsungeljárás képtelenség. Vigyázzanak, mert borotvaéles. Most pedig elindulunk. Irány: északkelet, az őserdőn keresztül. Az öt kilométeres útszakaszt legfeljebb három nap alatt kell megtennünk, mert Drops őrnagy úr vár bennünket, és ha legkésőbb két héten belül nem vagyunk rendeltetésünk színhelyén, az végzetes lehet. Hát ehhez tartsák magukat kérem!

Megfordult és a kis csapat élére állt.

– A mon commendement! En avant! Marche!

Elindultak. Körülbelül negyven lépés után már bent jártak az őserdőben, egyre távolodva a legdélebbre fekvő Kokinkínától.

Montcorbier őrmester, akit acélossá edzett tizenegy esztendei sivatagi szolgálat, most bevallotta, hogy a légió híres nagy menetelése kedélyes népünnepélyek ehhez a liánokkal és egyéb fantasztikus szívósságú indákkal való birkózáshoz képest.

Még maga Bergen százados is, aki pedig saját bevallása szerint két ízben tett meg hasonló utat, fél nap múlva már tántorgott a fáradtságtól. A hatalmas termetű Sátán Bill és az óriás erejű Órgróf időnként megállt, nekítámaszkodott egy fának és hörögve lélegzett. Néhány órával később Montcorbier őrmester káromkodása is félájult hörgésbe fulladt.

Csak ketten bírták nagyszerűen az örült erőfeszítést igénylő utat. Gombolyag és Jeff. Az utóbbin nem csodálkoztak, mert azt már mindenki eldöntötte, hogy Jeff Hopkins vasbetonból épült, mint a modern erődvonalak és nem árt neki a gyújtóbomba sem. De Gombolyag valóságos élő rejtély volt. A három napos utat végig sírva tette meg, állandóan a veséjére panaszkodott, mely állítása szerint soha olyan elszántan nem vándorolt még, mint most, arról is sokat beszélt, hogy az ilyen hőmérsékleti változás ízületi gyulladást vált ki nála, s máris megbénult a térde, de azért ment állandóan és pihenés nélkül, és kövér arcán egyáltalán nem akartak mutatkozni a kimerültség jelei.

Később azzal keserített el mindenkit, hogy ő valósággal vonzza a mérgekígyókat. Öt percenként jelentette, hogy megcsípte egy vipera, csörgőkígyó vagy aranykobra. Később már a húsz centiméteres apró és kizárólag Etiópiában található köpőkígyóról is beszélt. Két század szaharián már elpusztult volna annyi kígyóharapástól, amennyi a kövér zsebtolvajt érte. Ha egy ág megérintette, ha egy hangya végigszaladt a kezén, vagy egy szúnyog az arcához ért, ordítva végigvetette magát a földön és állandóan újabb és újabb kígyófajtákra fogta a merényletet. Montcorbier őrmester már olyanokat mondott neki, hogy a legedzettebb légionisták is szegyenkezve kullogtak volna el, ha hallják.

És Jeff? Az ördögös angol kedélyesen füttyörészett, a machetét vidáman pörgette ujjai között, mintha sétapálcáját forgatva sétálna a Piccadilly circus felé. Időnként egy-egy suhintással átvágott egy útban álló liánt, savanyúcukrot szopogatott és később halkán dúdolni kezdte a Henri, a matróz című dalt. Gombolyag a dal hallatára azonnal tengeribetegséget kapott és megátkozta azt a pillanatot is, mikor borsókonzervet reggelizett.

Mikor jobban lett egy kicsit, töretlen erővel folytatta az utat. Még csak nem is lihegett. Egyenesen mesébe illő volt, hogy hogyan bírta. Egyszerre azonban megállt, mint akinek földbegyökerezett a lába és teli torokból ordítózni kezdett.

– Oda nézzetek! Ha azt meritek mondani, hogy az sem kígyó, hát megfordulok és gyalog visszamegyek Párizsba!

Ezúttal csakugyan kígyó volt. Ott tekergőzött öt lépésnyire tőlük, kis háromszögletű fejét előrenyújtotta, és a nyakán duzzadó izmok azt mutatták, hogy ugrásra készül.

– Nem lőni! Csak a machetével! – adta ki a parancsot nyugodt hangon Bergen százados.

Mielőtt azonban bárki védekezésre gondolhatott volna, éles visítás hallatszott. A visítást követő másodpercben Lilike széles ívben kirepült az őrmester zsebéből, egyenesen a kígyónak esett és egyetlen mozdulattal átharapta a torkát. Aztán két lábra állt és cincogott.

Mondják, hogy van gusztusosabb állat is, mint a patkány. Ez ugyan ízlés dolga, de lehet benne valami. Viszont kétségtelen, hogy patkány soha még olyan közel nem állt hozzá, hogy összecsókolják, mint ezúttal. Elsősorban Gombolyag akarta megcsókolni, de Lilike visítva visszamenekült az őrmester zsebébe.

Az út folyamán még egy kalandjuk volt, ez azonban majdnem végzetessé vált. Már a második éjszakát töltötték a dzsungelben. Halálos kimerültséggel aludt a kis tábor. Miután az őrt állásból mindenki igazságosan kivette a részét, ezúttal Montcorbier őrmester állt őrségen. Nekitámasztotta széles vállát egy évszázados fatörzsnek és komoran meredt az éjszakába. Már megszokta a dzsungel félelmetes hangjait és nem izgatta a folytonos rikoltozás, fújtatás, recsegés és a könnyen surranó lábak nesze.

Már-már őt is elnyomta az ilyen menetelések után szinte leküzdhetetlen álmom, mikor egyszerre rettentő sziszegésre, hörgésre és vad kiáltozásra lett figyelmes. De ezek a hangok legnagyobb meglepetésére nem előlről, hanem a tábor végéről hangzottak. Montcorbier bal kezében a machetével, jobban szolgálati revolverével odarohant és egy pillanatra visszadöbbsent az eléje táruló látványtól.

Jeff Hopkins a földön feküdt és pusztá kézzel birkózott egy leopárral.

* * *

Jó két perc beletelt, míg az őrmester olyan helyzetbe került, hogy Jeff életének veszélyeztetése nélkül elsüthette pisztolyát. A leopárd hörögve elnyúlt, és Hopkins lassan, lihegve talpra állt.

Ekkor már mindenki ébren volt. Jeffet azonnal kezelésbe vették. Bekötözték a sebeket, melyeket a leopárd körmei marcangoltak rajta, és az Őrgróf, aki egy kicsit mindenhez, tehát az orvostudományhoz is értett, biztos kézzel adta be bajtársának a tetanusz elleni injekciót. Jeff csak ezután jutott hozzá, hogy elmesélje a történeteket.

– Úgy volt, hölgyeim és uraim – mondta, mert feltett szándéka volt, hogy a halál pillanataiban is szemtelenkedjen –, éppen az aviatikusok báljára készültem és szörnyen drukoltam, hogy fel találok ébredni, mielőtt megkóstolom a remeknek ígérkező pezsgőt. Sajnos, mégis felébredtem, mégpedig arra, hogy valaki kóstolgatja a jobb vállamat. Az illető a mellékelt leopárd volt. Elő akartam kapni a revolveremet vagy a machetét, de hát nem lehetett. Mit volt mit tennem, elkezdtem birkózni a kisöreggel. Sajnos, fogalma sem volt a görög-római birkózás szabályairól, mert átkozottul karmolt. Az utolsó pillanatban aztán jött az őrmester úr, akinek mindenre kiterjedő figyelmét még a mi veszett ordításunk sem kerülte el. Ő aztán elintézte a

szabálytalanul birkózó ellenfelemet.

– Mi volt ez kérem? – szólalt meg egyszerre mögötte Bergen százados színtelen fahangján. – Maga valami olyasmit mondott, hogy a fegyvereit nem lehetett elővenni. Mi az, hogy nem lehetett? Miért nem lehetett?

– Azért – felelte nyugodtan Jeff –, mert valaki elkövette velem azt a kedélyes tréfát, hogy fegyvereimre ráarkta a hátizsákomat, s így, mikor kellett volna, egyiket sem tudtam kiszabadítani alóla.

A százados villogó szemmel fordult a légionárius felé.

– Közlegény! – mondta. – Ha már mulasztást követ el, lehetne magában annyi becsület, hogy ne fogja a bajtársaira. Szeretném tudni, kinek lett volna érdekében elkövetni ezt az értelmetlen marhaságot, hogy a hátizsákját ráarkja a fegyvereire.

– Annak, mon commendante, aki azt akarta, hogy ha véletlenül valami támadás érne, ne tudjak védekezni.

A százados egy pillanatig hallgatva nézett végig az előtte álló embereken.

– Gyanakszik valakire?

– Igen, mon commendante! Az illető azonos azzal, aki a hajón elvágta a bála rögzítő köteleit. Hogy ki az, azt persze most még nem tudom. De kutatok utána. És hogy jó irányban kutatok, mi sem mutatja jobban, mint hogy az illető már másodszor akart megölni!...

* * *

Gyilkos van köztünk!

Most már másodszor szaladt végig a kis expedíció legénységének idegein ez a rettenetes tudat. Illetve nem is tudat, csak sejtés. A tudat elviselhetőbb. A hajón történt dolgokat már szinte elfelejtették, de most újult erővel kavarta fel őket a gyanú. Szerencsére nem volt sok idejük, hogy huzamosabban foglalkozzanak a dologgal, mert útjuk első lényeges állomásához érkeztek. A leopárdkalandot követő napon, déltájban feltűnt az a tisztás, melyen a kis fagerendákból összerótt Lin-Hu nevű erődítmény állt. Ebben az erődítményben várta Drops őrnagy Bergen vezérkari százados, hogy együtt folytassák útjukat az annamiták földjén, Hiphongon és Bac-Ninhen keresztül útjuk végcélja felé.

De mikor a tisztásra értek, megdöbbenve tántorodtak vissza.

Lin-Hu, a kis faerődítmény félig beomolva állt, egyes gerendák még füstölögtek, és az egész kihaltak és üresnek látszott.

A megdöbbenés csak egy pillanatig tartott. Aztán felcsendült a százados nyugodt hangja.

– Aux Armes! Pas de gymnastique! En avant!

Fegyvereiket súlyba kapták és futottak a lerombolt erőd felé. Már tíz lépésnyire sem voltak és még mindig nem hallottak egyetlen hangot sem.

– Halle! Fixez!

Megálltak. És ekkor az erődítmény bedőlt falai közül egy dördülés hallatszott.

– Ez revolver volt! – mondta a szakértő Montcorbier őrmester.

– Úgy van! – felelte komoran a százados. – Héttizenötös katonai Remoder. Őrmester, maga előremegy és felderíti a terepet! Megértett?

– Igenis! Csak még azt akarom mondani, mon commendante, hogy nem héttizenötös katonai Remoder volt, hanem hatharmincas Mauser!

És elindult. Pár pillanat múlva azonban Bergen utána szólt.

– Őrmester! Jöjjön vissza. Meggondoltam a dolgot. Én megyek.

És most ő indult el. Nyugodt, biztos léptekkel. Az őrmester csodálkozva nézett utána.

– Ez volt az első, katonatiszthez illő cselekedete, amit az egész úton tapasztaltam! – jegyezte meg az Őrgróf csendesen.

Öt igen nehéz perc telt el. Tágra nyílt szemmel, felborzolt idegekkel álltak és vártak. Egyszerre megjelent az egyik beomlott deszkafal felett a százados feje. Intett.

– En avante! – mondta az őrmester, mire futólépésben ők is megindultak az elpusztított erődítmény felé.

Pillanatok alatt átmásztak a bedőlt deszkafalakon. A látvány, amely eléjük tárult, döbbenetes volt. A kis erőd helyőrsége – szám szerint mintegy ötven-ötvenöt ember – az utolsó szálig elpusztult. Szemmel láthatóan az utolsó csepp vérükig védték az erődítményt, mert néhány légionáriusnak a puskáján rajta volt a három élő, hosszú francia szurony, mely körülmény azt mutatja, hogy a néhány, még élő ember közelharcba keveredett a benyomuló ostromlókkal és így pusztult el.

Sápadtan néztek körül a halottak között. Jeff és Sátán Bill időközben átkutatták az egész erődítményt, de nem találtak egyetlen élő embert sem.

– Érthetetlen! – mondta Bergen százados. – Valakinek csak el kellett sütni azt a revolvert! Keressék tovább!

De minden kutatás hiábavaló volt. Értetlenül és rossz érzésektől gyötörve kellett megállapítaniuk, hogy rejtéllyel állnak szemben. A légionista nem gyáva. Minden értelmileg felfogható veszéllyel szembeszáll. De a rejtélyeket nem szereti. A rejtélybe nem lehet beledöfni a szuronyt. A rejtély ellen nem lehet foggal, körömmel és ököllel küzdeni.

– Meg kell keresni Drops őrnagyot! – mondta a százados, mikor a két kutató visszaérkezett.

Pár perc múlva megtalálták azt az embert, akitől a fontos diplomáciai tárgyalások sikere függött. A hátán feküdt, két karját messze elnyújtotta és egyik lábát görcsösen felhúzta maga alá.

– Borzasztó! – mondta Bergen halk, színtelen fahangján, de le se hajolt, hogy megvizsgálja az elesett tisztársát. Igaz, hogy nem is lett volna sok értelme. Az őrnagy visszavonhatatlanul halott volt. Bergen továbbment, hogy megtegye a szükséges intézkedéseket. A halott őrnagy mellett csak Jeff maradt. Letérdelt és megvizsgálta.

– Nos, látsz rajta valami érdekeset? – szólalt meg mellette egy hang. Az Őrgróf volt, aki visszatért hozzá, mert valami megmagyarázhatatlan előérzet izgatta kifinomult idegeit.

– Igen! – felelte nyugodtan Jeff. – Ez az ember nem harcban esett el. Valamelyik katonája orvul gyilkolta meg.

– Hát ezt a marhaságot honnan veszed?

– Ez nem marhaság, öregem. Nézd meg! Az egyetlen lőtt sérülése ez a golyó ütötte seb a combján. Comblövésbe még senki sem halt bele. Különösen ilyen rövid idő alatt. Ellenben mi a véleményed erről a hátába szúrt késről?

Megfordította a tetemet és megmutatta a meghökkent Őrgrófnak a kést, melyet egy erős kéz markolatig döfött a lapocka alá úgy, hogy a penge okvetlenül átjárta a szívet is és azonnali halált okozott.

– Szép munka! – mondta elismerően az Őrgróf. – Azt hiszem, leghelyesebb, ha közöljük a többiekkel. Gyere!

– Igen! – felelte Jeff. – Ez lesz a leghelyesebb... – hirtelen megállt és bajtársa felé fordult. Csendesen, fojtott hangon mondta. – Nem! Nem szólunk senkinek semmit. Sem te, sem én! Megértettél?

– Megértettelek, de nem értelek. – felelte az Őrgróf, aki szerette az ilyesfajta finom

megkülönböztetéseket.

– Nekem... van egy... elgondolásom... Lehet, hogy marhaság, de mindenesetre utána kell járnom. Nagyon kérlek, ne áruld el, amit itt megtudtunk.

– De akkor – vitatkozott az Őrgróf – eltemetik, és nem lesz semmi alap, ami...

– Mindegy! Őrajta, szegényen, már úgysem lehet segíteni. Hadd temessék el. Ha valamit ki lehet nyomozni, én úgyis kinyomozom. Sőt tovább megyek. Nekem egyenesen érdekem, hogy eltemessék.

Még egyszer odaugrott az őrnagy holttestéhez és villámgyorsan átkutatta a zsebeit.

Bólintott.

– Gondoltam! Mindent kiszedtek belőle!

– Bocsáss meg, de az az érzésem, hogy kissé hülye vagyok. – mondta őszintén az Őrgróf.

– Vigasztalódj öregem, én is az voltam. De csak voltam. Ezt örömmel jelenthetem neked.

És most gyere!

Csatlakoztak a többiekhez. Bergen százados, aki időközben mindent tüzetesen átvizsgált, szakértő hangon magyarázta:

– Egészen biztos, hogy dakojt és mandarin szabadcsapatok ütöttek rajtuk. A Mekong környéke hemzseg most ezektől a rablóktól. Az is kétségtelen, hogy teljesen váratlanul támadtak, és a számbeli fölényük óriási volt. Sajnos, ezek után nélkülözni kell a diplomáciai tárgyalásnál Drops őrnagy urat szakértelmét. Viszont most már sietnünk kell. Legkésőbb nyolcadikán meg kell érkeznünk Hanoiba. Kérem tehát, igyekezzenek. Temessék el bajtársaikat. Természetesen közös sírba. A két tisztet és Drops őrnagy urat külön-külön. Fogjanak hozzá!

Szomorú munka volt. És nem is volt könnyű munka. Az öt ember órákon keresztül keményen dolgozott, míg megásta az óriási sírvermet. Aztán behelyezték az elesetteket. Aztán a három tisztre került a sor. Mikor elkészültek, levették a kepijüket és csendesen álltak. A márványkemény arcok ellágyultak néhány pillanatra, és az örökké vidám Jeffnek halkán mozgott a szája.

Két perc múlva már megelevenedett. Néhány darabka fát szerzett valahonnan és kijelentette, hogy fejfákat akar faragni. Bergen százados ugyan még az est beállta előtt el akart indulni, de mégsem emelhetett kifogást a kegyeletes ténykedés ellen. Jeff hozzáfogott a munkához, de nem sokra ment kis zsebkésével. Hirtelen a századoshoz fordult.

– Bocsánat, mon commendante, nem adná ide néhány percre a kését?

Bergen reflexmozdulattal az öve felé kapott, aztán visszahúzta a kezét és kicsit zavartan mondotta:

– Sajnos, nem szolgálhatok veled. Még tegnap elvesztettem valahol a késem...

És a következő pillanatban szinte hihetetlen dolog történt. Jeff ülő helyzetéből szinte felpattant a levegőbe és óriási tigrisugrással a századosra vetette magát. Mindketten a földre zuhantak és egy ideig ide-oda hemperegtek. Aztán kilendült Jeff jobb ökle. Kis reccsenés hallatszott, és Bergen eszméletlenül terült el a földön.

A többiek Gombolyag kivételével értetlenül és zavarodottan álltak. Montcorbier őrmester, a katonai tekintély öre egy lépést tett előre.

– Légionárius! – kiáltotta felháborodva. – Megveszett maga? Ezért haditörvényszék elé kerül! Mi ütött magába, hogy így rátámad a felettesére? Egy katonatisztre! Csak azért, mert elvesztette a kését!

– Ezt gondolja? – kérdezte nyugodt hangon Jeff és előhúzott egy keskeny, elegáns vadászkést.

– Mi ez? Honnan került ez magához?

– Nevetni fog, öregem! A kést Drops őrnagy szívében találtam. Gondoltam hiányozni fog

dicső századosunknak, aki csak szórakozottságból felejtette ott, hát elhoztam.

– Azt... azt akarja ezzel mondani, hogy...

– Azt akarom mondani, hogy Bergen százados gyalázatos hazaáruló és gyilkos, akinek azonkívül néhány gyilkossági kísérlet is terheli a lelkiismeretét. Mit szól ehhez, kedvenc őrmesterem?

– Jeffnek tökéletesen igaza van! – mondta most egy hang. Gombolyag volt. Mosolyogva, kövér lábait szétvetve állt a többiek között és vidáman hunyorgott Hopkins felé. Még Jeff is meglepődött.

– Hát te... honnan tudod? Talán neked is gyanús volt? Te is nyomoztál?

– Szó sincs róla! A nyomozás nem kenyerem. Különben is régi megegyezésem van a világ rendőr-testületével, hogy nem kontárkodunk bele egymás mesterségébe. Ők nem foglalkoznak zsebmetszéssel, én pedig nem foglalkozom nyomozással.

– Hát akkor mégis, hogyan...

– Nagyon egyszerű! Kiloptam a pénztárcáját! Nagyon dühös voltam rá, mert kigúnyolta a betegségemet. Gondoltam, némi hitvány anyagiakkal kárpótolom magam. Sajnos, nagyon kevés pénz volt nála. Ehelyett igen érdekes iratokat találtam. Például leveleket, melyeket Hi-U-Lim tábornok írt neki. Már előre megegyeztek, hogy Drops őrnagynak nem szabad megérkeznie a tárgyalásra. Ők majd egymás között intézik el a dolgot és...

Propp! Szzzz!

Gombolyag a füléhez kapott, melyből egy parányi darabocskát kicsípett a golyó. Jeff egy pillanatig sem habozott. Ismét rávetette magát az időközben magához tért Bergenre, akinek kezében még füstölgött a revolver. Egy újabb ökolcsapással harcképtelenné tette és Sátán Bill segítségével összekötözte.

– Elkéstél, kisöreg! – mondta vidáman. – Te még csak kezdő vagy a gyilkosságokban. Majd Bill bácsi órákat ad neked.

– Fogd be a pofádat! – morogta komoran Sátán Bill, aki nem szerette, ha sokat foglalkoznak személyével.

– Jól van, jól van, dicső prérilovag! Csak épp sértegetni akartalak egy kicsit. Nem hittem, hogy sikerülni fog. – Visszafordult a századoshoz. – Hát nem sikerült a játék, rabló úr! Hitted volna, hogy egy nyugalmazott heringhalász és egy szolgálaton kívüli kövér zsebtolvaj töri ki a nyakad?

Bergen most Montcorbierhez fordult:

– Őrmester! Intézkedjen, hogy ez a közlegény ne pimaszkodhasson tovább velem. Maga altiszt legalább. Magával szóba állok, de ezt nem vagyok köteles túrni. Intézkedjen kérem! Végre is a parancsnoka vagyok!

– Nekem? – hördült fel az őrmester. – Nekem egy hazaáruló, gyilkos nem a parancsnokom. Egy becsületes francia őrmester magával szóba sem áll! És különben is – tette hozzá kidüllesztve a mellét –, Hopkins közlegénynek adtam parancsot ennek a nyomozásnak a lefolytatására.

Bergen elmosolyodott.

– Maga? – mondta gúnyosan. – Maga parancsot adott? Ahogy maga tudta, hogy itt egyáltalán van valami nyomozni való! Maga felől, fiam én eladhattam volna az egész Franciaországot. Maga egy jóindulatú, hiszékeny ökör, kedvesem! Ha el is akartam tenni láb alól, az csak azért volt, hogy teljesen zavartalanul dolgozhassam. De ez itt... ez az átkozott kölyök... – Jeff felé intett a fejével – ez az első pillanattól kezdve veszedelmesnek látszott. Régi dolog, hogy nem jó, ha egy légionistának sok esze van.

– Ön zavarba hoz, kedvelt gyilkossági szakértőm! – mondta Jeff. – Beszéljünk inkább a

maga szerény, de becsstelen személyéről! Szóval bevallja, hogy el akarta árulni a hazáját?

– Franciaországot nem tekintem hazámnak! Az anyám annamita volt.

– Az más. Akkor egy kissé érthetőbb a dolog! És bevallja, hogy Arábiában maga bérelte fel azokat a kedves tarka hálóingos úriembereket, hogy Montcorbier őrmestert eltegyék láb alól?

– Semmit sem vallok be!

– És azt is bevallja – kérdezte zavartalanul Jeff –, hogy a hajón maga vágta el a bála köteleit? És azt is bevallja, hogy maga fegyverezett le engem a leopárdkaland előtt?

Bergen nem felelt.

– Köszönöm, nekem ez is elég. Hát így most már mindent tudunk. Maga, kisfiú tökéletesen megérett az akasztófára, és én ünnepélyesen megígérem, hogy oda is juttatom. Szépen kieszelte ezt a dolgot. Drops őrnagyot valószínűen csak útközben akarta eltenni láb alól, hiszen nem számíthatott rá, hogy itt elpusztul az egész helyőrség. Most már azt is értem, hogy miért maga jött be először ide, mikor az őrmester megmondta, hogy hatharmincas Mauser-pisztolyt sütöttek el. Tudta, hogy az, aki életben maradt, csak tiszt lehet, és az a tiszt esetleg Drops őrnagy. Minthogy úgy is volt. Hatharmincas Mausert csak tisztak használnak. De valamit kifejezett a számításból. A kést. Amit egyszer láttam magánál. És sikerült beugratnom, hogy elárulja magát. Mert mint ahogy mondtam, maga még kezdő, kisöreg!

Bergen vállat vont.

– Én elérem így is, amit akartam. Franciaország elveszíti azokat a területeket, amik miatt tárgyalnunk kellett volna. – Elmosolyodott. – Pedig fontos katonai támaszpontok... De ha nem érkezünk meg legkésőbb nyolcadikán, akkor vége... a hadjárat megindul és...

Megvetően elhallgatott. Jeff egy pillanatra elkomolyodott. Érezte, hogy a százados ezúttal igazat beszél. És most...

...Csak úgy lehet megmagyarázni azt, ami ezután történt, hogy Bergen kapitányt vigyázatlanul egy machete közvetlen közelébe fektették. A kapitány vállat vont közben meglehetősen izgett-mozgott, de nem sokat törődtek vele. A borotvaéles kínai kés aztán megtette a hatását. Senki sem vette észre, mikor a kezeit összekötő kötelek lehullnak. Bergen százados úgy ugrott fel, mint a villám. Kezében megvillant a machete és egyenesen Jeff nyaka felé csapott.

De egy másodperc tized részével elkésett. Sátán Bill kezében egy szempillantásnyi idő alatt eldőrdült a revolver, és Bergen vezérkari századost elérte a sorsa. Atlótt homlokkal rogyott a földre.

– Köszönöm, öreg cimborám. – mondta halkán Jeff. – Te igazán megfizethetetlen vagy!

– Hagyjuk már ezeket a hülyeségeket! – felelte komoran a cowboy és rávéste revolvere agyára a negyedik rovást.

* * *

Mikor Bergent is eltemették, bevonultak a kis erődítmény aránylag épen maradt konyhájába.

– Átkozottul megéheztem ebben a herce-hurcában! – jelentette ki Jeff.

– Én is! – felelte Gombolyag. – Na várjatok egy kicsit! Most megmutatom, hogy micsoda szakácművész a szép Flórián!

Tűzet gyújtott és kinyitott néhány doboz konzervet. Vizet forralt a leveshez.

Csendben vacsoráztak. Mindegyiket külön-külön elfoglalta a saját gondolata. Gombolyag időnként mosolyra húzta kövér arcát, Jeffnek olykor felvillant a szeme, az Örgőfő pedig elismerő

pillantásokat vetett mindkettőre.

Montcorbier őrmester volt az első, aki megszólalt.

– Most mi lesz, Hopkins? – kérdezte és ezzel mintegy elismerte, hogy teljesen Jeff kezébe adta a dolgok irányítását.

– Most? Az az érzésem, hogy kissé szemtelenkedni fogok!

Montcorbier megborzongott. Már meglehetősen fogalmi voltak ennek a vidám kalandornak a szemtelenségéről.

– Hogy érti ezt?

– Úgy, hogy legelső sorban függelemsértést fogok elkövetni.

– Kivel szemben?

– Természetesen önnel szemben. Más feljebbvaló pillanatnyilag nincs kéznél. Hát kérem, akkor talán kezdhethetjük is... Nem volna kedve leereszkedni egy szerény közvitéhez és félrevonulni a sarokba? Az urak majd megbocsátanak... így! Itt nagyon jó lesz! És most legyen szíves mindent elmondani, amit erről az indokínai diplomáciai küldetésről tud!

Az őrmester egy pillanatnyi habozás után beszélni kezdett. Elmondott mindent, amit tudott. És általában egy őrmester rendszerint sokat tud. Különösen az olyan őrmester, mint Montcorbier, aki a légió legkíváncsibb altisztje volt.

És aki éppen ezért mindenütt hallgatózott, amikor és ahol csak lehetett...

ÖTÖDIK FEJEZET

A kalandor élete legnagyobb vállalkozásába fog. Egyelőre felcsap színigazgatónak és kiosztja a szerepeket. Mire jó, ha egy őrgróf belga származású? Az expedíció folytatja útját, és két katonatiszt fölényesen mosolyog, de egyelőre nem ölik meg őket. Ez is tiszta haszon. Egy vendég érkezik, de ennek már a fele sem tréfa.

Miután Jeff megkapta az őrmestertől a kért felvilágosításokat, gyors kézzel átlapozta azokat az iratokat is, amiket Gombolyag ellopott az áruló századostól. Erre szüksége volt, mert teljesen tisztába akart jönni mindennel. A dolog egyébként alapjában véve egyszerű volt. Hanoi-tól keletre hatalmas területek vannak, amelyek csak névleg francia territóriumok, valójában azonban még meghódíthatatlanok. Itt azután rengeteg kis királyság, illetve fejedelemség van. A két legnagyobb és a franciák szempontjából döntő fontosságú Hi-U-Lim tábornok kis birodalma, a másik pedig az úgynevezett „Fekete Annamiták” földje. Hi-U-Limet a japánok is környékezték, mert birodalma fontos katonai támaszpont volt, és így érdekükben állt, hogy ne jusson francia vagy franciabarát kínai kézre. A japánok hatalmas jutalom ígéretésén kívül fegyvereket is ígértek Hi-U-Lim tábornoknak, és így lényeges volt, hogy a francia tisztek minél előbb kedvezőbb feltételekkel megállapodjanak vele. Körülbelül ez volt a dolog lényege, és Jeff tünődve hajtotta újra össze a papírlapokat.

– Most már mindent tudok! – mondta.

– Ez nagyon vigasztaló, de ha nem veszed rossz néven, mi is szeretnénk tudni, hogy mit forgatsz a fejedben! – felelte az Őrgróf.

– Jogos kívánság! Azon tünődöm, hogy jogom van-e nekem kinevezni téged századosnak?

– Századosnak? Engem?

– Miért ne? Véleményem szerint kitűnő katona vagy, és legfőbb ideje, hogy érdemeidhez méltóan jutalmazzanak.

– Na jó, hagyjuk már a marhaságokat!

– Ez nem marhaság! Nem is hiszed, milyen komoly dolog.

A többiek összenéztek. Itt csak két eset volt lehetséges. Vagy megőrült ez a kedves, rokonszenves fiú, vagy pedig valami olyan pokoli szemtelenséget eszelt ki megint, amely meghaladja még az ő edzett képzeletüket is. Montcorbier őrmester, aki ismerte már kedvencét, megnyalta a szája szélét és kicsit izgatottan mondta.

– Beszéljen értelmesebben, Hopkins!

– Igenis, vén cimborám! Akarom mondani... öreg parancsnokom! Már azt teszem. Én angol ember vagyok, de francia katona. Mindkét minőségemben érzem, hogy teljesítenem kell bizonyos kötelességeket. Ha most dolgunk végezetlenül visszatérünk, felbecsülhetetlen kár éri Franciaországot, sőt közvetve Angliát is, amelynek errefelé szintén komoly érdekeltségei vannak.

– Nyögje már ki, mit akar!

– Tisztelettel... épp azt nyögöm! Ennek a diplomáciai tárgyalásnak minden körülmények között meg kell történni.

– De ember! – szólt közbe az Őrgróf. – Lehetetlen, amit beszélsz, hiszen amíg értesítjük a legközelebbi katonai hatóságokat, és azok kiküldenek valakit, aki tárgyalhat, hát hetek telnek el,

és te is hallottad, hogy legkésőbb nyolcadikán meg kell érkeznünk, mert különben...

– Mert különben Hi-U-Lim, meg az a másik ferdeszemű diktátor lepaktál a japánokkal. Csakhogy én nem akarok senkit értesíteni. Hiú ember vagyok, és régen vágyom diplomáciai sikerekre. Mi fogunk tárgyalni az említett nagyurakkal.

Az őrmester mérgesen nevetett.

– Remek! Nem mondaná meg, hogy ki fog ott szóba állni egy őrmesterrel és négy légionáriussal? Vagy gondolja, hogy az én altiszti tekintélyem...

– Bocsánat, hogy közbeilletlenkedem, de az ön altiszti tekintélye csak bennem kelt határtalan tiszteletet. Ott valóban nem sokra mennék vele. Oda valóban tiszteknek, még hozzá vezérkari tiszteknek kell érkezni. És ha kell, hát kell. Vezérkari tisztek fognak érkezni. Nagy úr a muszáj...

– Te... te azt akarod- – dadogta rémulten az Őrgróf, de nem merte befejezni a mondatot. Jeff jókedvűen bólintott.

– De bizony, azt akarom mondani. A két vezérkari tiszt a mi daliás csapatunkból fog kikerülni. Miért vágtok olyan rémul arcot? Köpenicki kapitányok voltak már mielőttünk is. Nem én találtam ki ezt az intézményt.

– Hopkins! – dadogta hamuszürke arccal Montcorbier őrmester. – Hopkins, maga átkozott kölyök... Tudja maga, hogy mit csinálnak velünk otthon, ha ez a dolog nem sikerül? Felakasztnak!

– Felakasztnak! Ugyan ki gondol mindjárt a legrosszabbra. Én azt hiszem, hogy legrosszabb esetben is csak föbe lőnek.

– Köszönöm! – mondta savanyú arccal Gombolyag. – Az én vándorvesémmel nekem az is elég.

– Hja, fiam! – felelte Jeff – meg kell, hogy tanulj valamit. Ha az ilyen dolog sikerül, akkor szélhámosság. Én eddig abban a hitben éltem, hogy ötünk közül egyik sem gyáva. Remélem megmaradhatok ebben a hitemben.

– Hát jó! – mondta sóhajtva Montcorbier őrmester. – Maga nagyon derék dolgot akar csinálni, és látom, hogy hűséges ahhoz a zászlóhoz, amelyre felesküdt. Sajnos, azonban valamiből ki kell ábrándítanom. Ha azt hiszi, hogy én elvállalom az egyik tiszt szerepét, akkor téved. Én azt hiszem, hogy jó katona vagyok, kisujjamban van az egész afrikai hadi tudomány, de egyszerű ember vagyok és nem értek a diplomácia nyelvén. Rám tehát ne számítson.

Jeff megkönnyebbülten lélegzett fel. Az volt az egyetlen, amitől félt, hogy az őrmester ragaszkodni fog valamelyik tiszt szerepéhez, és akkor kénytelen lesz megsérteni.

– Rendben van! – felelte – ebben az esetben az Őrgróf és én fogjuk eljátszani a szerepeket. Az Őrgróf kitűnő nevelésű, művelt ember, és ami a fontos, belga, tehát pompásan beszél franciául. Te leszel Bergen százados. A levelezésből kiderült, hogy Hi-U-Lim nem ismerte személyesen. Ez nagy szerencse, és mi kihasználjuk. Ezzel szemben én leszek Drops őrnagy. Gombolyag, te menj be a volt tiszti szobák romjai közé és szerezz két lehetőleg jó állapotban lévő tiszti uniformist. Különben nem! Csak egyet. Bergen holmija közt biztosan találunk egy használhatót. Az Őrgróf addig tanulmányozza ezeket az iratokat. Persze, a leveleket is. Menj, Gombolyag!

– Igen, már megyek! – mondta Gombolyag. – Csak még azt szeretném megkérdezni, hogy mi lesz, ha ezek a sárgák lelepleznek bennünket valami módon?

– Akkor – mondta hidegen Jeff – az történik, amit Bergen százados megjósolt. A dakojtok vagy annamiták megszabadítanak a vesédtől és egy díszes urnába teszik az én orrom és az Őrgróf füle mellé...

* * *

Szinte maguk sem akarták elhinni, hogy maguk mögött hagyták már a hatalmas utat, melyről sokszor azt hitték, hogy sosem jutnak a végére. Embertelen munka és szenvedések árán vágták keresztül magukat a dzsungelen. Két ízben mandarin szabadcsapatokkal is találkoztak, de az egyik alkalommal sikerült kikerülni őket, másodszer pedig veszteség, sőt egyetlen karcolás nélkül visszaverték a támadást. Sátán Bill az összekoccanás után, ahogy Jeff kedélyesen nevezte a dolgot, ismét hat vonást vésett revolvérére agyára és igen elégedett arcot vágott, mert nyugodt lehetett, hogy nem jön ki a gyakorlatból.

Montcorbier őrmester, aki egy vezérkari térképet tanulmányozott, kijelentette, hogy útjuk végcéljához közelednek. Jeff és az Őrgróf azonnal átöltöztek őrnagyi, illetve századosi uniformisukba és elragadtatva szemlélték egymást.

– Legfőbb ideje – állapította meg Hopkins –, hogy társadalmi helyzetünknek illően öltözködjünk.

– Legyenek nyugodtak – mondta szárazon Montcorbier őrmester –, hogy azok a sárga ördögök tiszteknek kijáró temetést fognak maguknak rendezni...

Most már nem kellett tartaniuk a rablócsapatok támadásaitól, de azért mégis elszorult a mellük egy kicsit, ha az elkövetkezendőkre gondoltak.

Aztán egyszerre, mintha a földből nőttek volna ki, fekete egyenruhás, sárga inges dakojt katonák vették őket körül. Vezetőjük egy alacsony, zömök, borotvált arcú kínai, tört franciasággal megszólította őket.

– Allj! Kik vagytok?

– Láthatod! Francia katonatisztek. Követségbe jöttünk Hi-U-Lim generálishoz.

– Gyertek velem! – felelte habozás nélkül a dakojt altiszt – Az én uram, a hatalmas Hi-U-Lim tábornok már vár benneteket.

Aztán az embereihez fordult.

– Disznók! Vegyétek el a tiszteletreméltó katona urak holmiját!

A sárgaképzű legények felkapkodták a poggyászt és elindultak mögöttük.

– Urak vagyunk! – súgta Gombolyag Sátán Bill fülébe, de aztán eszébe jutott valami és rossz sejtelmektől gyötörve megtapogatta a veséjét.

Fából és vályogból épült hatalmas épület elé értek alig negyed óras út után. Jeff még időközben odasúgta az Őrgrófnak:

– A generálisnak bizonyára feltűnik majd, hogy Bergen százados megváltoztatta az álláspontját, hiszen egészen más értelemben levelezett eddig. Majd szerét kell ejtened, hogy megmagyarázd neki a dolgot. Mondd neki azt, hogy gyanakodtak rád s így nem kockáztathatsz semmit.

A dakojtok hírszolgálatára, úgy látszik, elsőrangú volt, mert Hi-U-Lim generális már a főhadiszállása kapujában várta őket. A két magas rangú katonatiszt szalutált és bemutatkozott. A generális mélyen meghajolt és két kezével megérintette a bokáit.

– Legyetek üdvözölve, tiszteletreméltó urak! – mondta annamita nyelven, de ez csak formáság volt, mert rögtön utána hibátlan franciasággal folytatta:

– Őrnagy úr! Százados úr! Örömmel látom önöket szerény házamban, mely érdemtelen erre a rendkívüli megtiszteltetésre. Ez a nyomorúságos viskó, melynek valódi arany- és gyémántdíszei elhomályosulnak az önök tekintetétől, melynek drága keleti szőnyegei méltatlanok rá, hogy ilyen kiváló férfiak lába tapossa, melynek a legdrágább parfümöktől terhes levegője érdemtelen rá, hogy önök tiszteletreméltó tüdejükbe szívják, melynek méltatlan, de drágábbnál

drágább és különlegesebbnél különlegesebb ételei és italai...

És így tovább még egy negyed óráig. Sátán Bill egy ásítást nyomott el, és Montcorbier őrmester idegesen húzgálta Lilike fülét. Az Órgróf álmatagon nézte Jeffet, aki viszont megpróbálta elismételni magában a kisegyszeregyet, mert félt, hogy ha továbbra is odafigyel, okvetlen kibuggyan belőle a nevetés. Gombolyag használta fel legjobban az idejét, mert egy óvatlan pillanatban ellopta a generális szárnysegédjének aranyóráját. Hi-U-Lim végül mégis befejezte a beszédet és mosolygott.

– Generális úr! – hangzott Jeff válasza. – A pillanat számunkra is rendkívüli. Szívesen jöttünk vacak kalyibádba, mely a leggyönyörűsebb palota, amit valaha láttam. Tudom, hogy értelmetlenek vagyunk rá, hogy beszívjuk pompás illatszereitektől terhes levegőjét, de hát mit csináljak, nem foghatjuk be az orrunkat. Örömmel hallom, hogy milyen remek kaját készítettél számunkra, s noha méltatlanok vagyunk ilyen nagyuraknak való lakomára, kérlek, tálaltasd fel őket minél hamarabb, mert rendkívül korog a gyomrunk. Kérlek, fogadj minket szívesen. Ami egyébként ezt a kíséretünket képező két méltatlan ebet és nem kevésbé hülye őrmesterünket illeti, vezettesd őket valami koszos istállóba és vettess nekik néhány csontot, mely legutolsó szolgálóid asztaláról a szemétkébe került.

Az Órgróf vitustáncot kapott a visszafojtott röhögéstől, de Montcorbier őrmester olyan pillantást vetett védecére, hogy ha Jeff észreveszi, bizonyára torkán akad a szó. Jeff azonban nem nézett oda, hanem a generálisra vigyorgott barátságosan. A kínai hadvezér pedig keményen megrázta két előkelő vendége kezét és végre bevezette őket termeibe.

Még néhány udvariaskodáson kellett túlesniük, és Jeff már attól félt, hogy a diplomáciai tárgyalásokat is vacsora előtt fog kelleni lefolytatni. Szerencsére erre nem került sor. Hi-U-Lim tapsolt, mire két dakojt katona feltárta a szárnyasajtókat, és bevonulhattak az ebédlőbe.

A vacsora valóban pompás volt. Jeff hatalmas étvággal evett és jókedvűen kacintgatott az Órgrófra. Az Órgrófnak időközben sikerült a generális tudomására hozni, hogy kénytelenek a tárgyalást becsületes mederben lefolytatni, mert az őrnagy rendkívül okos és gyanakvó ember. A generális egy kicsit elkedvetlenedett, de megvigasztalta az a gondolat, hogy majdcsak kiszed ő a franciáktól is amennyit csak lehet.

A vacsora után, mikor megkezdtek a tárgyalást, Hi-U-Lim nyíltan bevallotta, hogy a japánokkal is folytatott alkudozásokat. Megmondta azt is, - hogy mennyi pénzt és fegyvert ígértek neki.

– Van egy barátom és kiváló tanácsadóm! – mondta. – Megvallom, ő is a japánok felé akart tántorítani, de én nem álltam kötélnek, amíg nem beszéltem veletek. Egyébként majd megismerhetitek és meggyőzhetitek az igazatokról, mert rövidesen idejön.

Jeff szórakozottan bólintott és az asztal közepére terített katonai térképet nézte. Össze kellett szednie magát, nehogy valami hibát csináljon. Ez mind a tárgyalásra, mind pedig rájuk nézve végzetes lehetne.

– Ezt a vonalat kellene neked elfoglalni, hatalmas generális. – magyarázta és végighúzta ujját a térképen.

– Úgy van! – felelte a tábornok. – De megfelelkezel a mandarin szabadcsapatokról és a mőj, tho és mounng lövészekről. Ezekről hemzseg a vidék, és mint te is tudod, szintén a japánok malmára hajtják a vizet.

– Nem feledkezem meg róla, tábornok! – felelte Jeff. – Ezekről a rablóktól neked kell megtisztítani a vidéket. Szövetségünk nemcsak hasznot, hanem kötelességet is jelent számodra...

Tovább tárgyaltak. Jeff tapasztalta, hogy a tábornok nemcsak kapzsi, hanem okos is. Mindamellettt sikerült lassan rávenni mindenre. Már megfogalmazták az okmányokat is, és a tábornok éppen kezébe vette a töltőtollat, mikor egy dakojt katona jelent meg az ajtóban és pár

szót szólt annamita nyelven.

– Végre! – mondta a tábornok és vendégeihez fordult. – Megérkezett az a barátom és tanácsadóm, akiről beszéltem nektek. Kitűnő férfiút fogtok megismerni benne.

A jövevény lovon érkezhetett, mert már kintről felhangzott sarkantyúi pengése. Aztán felpattant az ajtó, és egy magas, szélesvállú, középkorú férfi lépett a szobába. Az Órgróf közömbösen fordult az ajtó felé, de Jeff hátán végigszaladt a hideg, és mintha kísértet jelent volna meg előtte, kimeredt szemmel, szinte bénultan nézett a jövevényre.

A belépő vendég az az ember volt, aki annakidején olyan végzetes szerepet játszott életében: Diego Diaz de Rivera.

* * *

Egy pillanatig dermedt csend volt. A spanyol is megdöbbenve bámult az előtte állóra. Felindulása azonban azonnal elmúlt, és kinyújtott kézzel mutatott Jeffre.

– Kikkel tárgyal itt maga, tábornok? – kiáltotta. – Ezek csalók! Egyik sem azonos sem Drops őrnaggyal, sem pedig Bergen századossal!...

HATODIK FEJEZET

Addig jár a korsó a kútra, míg egy generálist szájon vágnak. Több darab összetörik az értékes bútorokból, de oda se neki! Két ember néha több, mint öt. Ez nem érhető, de igaz. A vezérrel lekötelezően bánnak, tehát ismét a szemtelenség kerekedik felül romlott lelkében. Aztán sok minden kezdődik, de a befejezés még a jövő titka. Még egy meglepetés. Aki utoljára nevet, annak jókedve van.

Hát bizony vannak kellemesebb pillanatok is az ember életében. Általában a sors szereti megtréfálni a földi halandókat. Itt van például ez a Jeff, aki annyi ideig halálra kereste Rivera urat és nem találta sehol, pedig tűvé tette a fél világot. És íme, mikor a legkevésbé gondol rá, sőt, amikor egyenesen létérdeke, hogy ne találkozzon ismerőssel, akkor bukkannak egymásra.

A spanyol leleplezése után Hi-U-Lim tábornok minden méltóságáról megfeledkezve, nyitott szájjal bámult hol egyikre, hol másikra.

– Mit... mit beszél, tiszteletreméltó... barátom?... – kérdezte. – Ezek az urak francia vezérkari tiszték, akik...

– Ezek az urak csalók! Ez itt – és Jeffre mutatott –, Jefferson Hopkins, volt angol pilóta. – Ugyebár nem tagadja ön sem, Senior, hogy ez a neve?

Hopkins üldözött vadként nézett körül. A spanyol észrevette ezt a pillantást és ráivallt a generálisra.

– Azonnal fogassa el őket tábornok! Nem látja, hogy menekülni akarnak?

Itt már nem volt helye semmiféle vitának vagy magyarázatnak. Jeff látta, hogy már csak a villámgyors akció segíthet. Intett az Őrgrófnak, hogy vegye kezelésbe a tábornokot, ő maga pedig a spanyolra vetette magát. Rivera egy lépést hátrált és ökölbe szorította a kezét, hogy védekezzen, de erre már nem volt ideje, mert Jeff egyetlen mozdulattal átkapta a derekát, felemelte a levegőbe és ellenállhatatlan erővel bevágta egy hatalmas tükrös szekrénybe. A szekrény óriási recsegés és ropogás közben betört, és Rivera véres arccal, kimarjult karral terült el.

Ugyanakkor az Őrgróf kicsavarta Hi-U-Lim generális kezéből azt a finom mívű kínai törst, amely már megvillant a levegőben, hogy a következő pillanatban lecsapjon. A tör hangos pengéssel esett a földre, és csakhamar követte azt a gazdája is, akit az Őrgróf úgy vágott szájon, hogy két foga meglazult, az arcbőre felhasadt, és az álkapcsa megrepedt.

A tiszta levegő azonban, sajnos, csak egy percig tartott. A nagy lármára öt dakojt katona rohant be, akik szerencsére belső szolgálatosak voltak, tehát mintegy a lakáji teendőket látták el, s így nem volt náluk semmiféle fegyver. Jeff azonnal leverte egyet a lábáról azzal a hatalmas, aranyozott karosszékkal, mely Hi-U-Lim tábornok büszkesége volt, s mint mondta, magától a sziámi királytól kapta ajándékba.

A sziámi király ajándéka a következő pillanatban ismét a levegőbe emelkedett, és a második dakojt katona, egy ferdeszemű sárga inges óriás fején tört szét. Ezalatt az Őrgróf hatalmas karjaival két ellenfelet fogott át. Mindhárman a földre zuhantak és vagy két percig fogcsikorgatva, szitkozódva, egymást tépve, rúgva és harapva gurultak ide-oda. A három birkózó közül aztán lihegve felemelkedett egy: az Őrgróf. A másik kettő részben tört karral, részben pedig bezúzott bordával, ájultan fekve maradt. Az ötödik, menekülni akart, de Jeff hozzávágta a hatalmas aranytálat, amit Hi-U-Lim tábornok legutóbbi hadjárata alkalmával egy előkelő daimió

kastélyában lopott a hadi- és ököljog nevében. Dakojt katonát még sosem vágta fejbe aranytállal, s így nem lehet tudni, hogy a megtiszteltetéstől esett-e össze, vagy egyszerűen attól, hogy betört a koponyája.

Lihegve néztek körül, és a következő pillanatban Jeff rémülten felordított.

Diego Diaz de Rivera, aki eddig ájultan feküdt a tükrösszekrény romjai között, megfoghatatlan módon eltűnt.

* * *

Montcorbier őrmester cigarettát adott Sátán Billnek és Gombolyagnak, és kényelmes mozdulattal hátradőlt a nehéz kínai selyemből készült párnán.

– Nem volt rossz vacsora! – jelentette ki elégedetten. – Pedig tartottam tőle, hogy ezek a sárga kutyák komolyan veszik annak a disznó Hopkinsnak a tanácsát és csakugyan csontokat dobna nekünk.

– Ugyan, mon commendante – mondta Gombolyag –, ez csak afféle szólásmondás. Olvastam valahol, hogy errefelé a Távol-Keleten így udvariaskodnak egymással az emberek. Saját magukat lealacsonyítják és a másikat az égbe emelik.

– Úgy? És a „hülye őrmester” is csak szólásmondás? – kérdezte a vérig sértett Montcorbier.

– Hát persze! – nyugtatta meg Sátán Bill. – Miért? Maga talán úgy érzi, hogy igaza volt Jeffnek?

– Fogja be a pofáját, maga disznó, mert kiköttem! – recsent rá az őrmester, de aztán egyszerre elhallgatott, mert eszébe jutott, hogy errefelé esetleg az ő kikötésére is sor kerülhet még.

– Jól van, jól, nem kell azért mérgeledni! – morogta Sátán Bill – én csak megkérdeztem. – Egyelőre örüljünk, hogy eddig simán megúsztuk a dolgot.

– Ezután is megússzuk! – mondta pöffeszkedve Gombolyag. – Ezek a sárgák alapjában véve ártalmatlan háziállatok. Megyek és azt hiszem, belerúgok egy néhányba, ha azonnal nem küldenek ide egy-két csinos lányt.

– Maga már szemtelenebb, mint tanítómestere, ez a piszok Hopkins! – mondta az őrmester. – A torkunkon van a kés, és magának még lányokon jár az esze, maga erkölcstelen disznó!

– Helyes, akkor hát csak magunkról gondoskodom. Ha az őrmester úrnak nem kell lány, én nem fogom erőszakolni.

Ezzel megindult kifelé kacsázó, csámpás lépteivel. Az őrmester rövid tűnődés és nem túl súlyos lelkitusa után utána szólt.

– Izé... maga kövér... azért, ha esetleg valami csinosat talál, hát csak küldje be, majd szemügyre veszem...

– Na ugye! – mondta diadalmasan a zsebtolvaj és most már végleg elkacsázott.

Öt perc múlva visszatért. Most valahogy nem volt olyan méltóságteljes, mint távozása pillanatában. De lehet, hogy ez csak azért látszott így, mert egy óriási fekete monokli sötétlett a szeme alatt, az orra tülökké volt dagadva, és kövér arcán örületes pofonok letagadhatatlan nyoma égett.

– Hogyhogy? – kérdezte Montcorbier őrmester és gúnyosan előrehajolt a párnákon. – A kislányok talán ellenálltak a szépségének?

Gombolyag fáradtan legyintett.

– Hagyjuk ezt kérem! Ünnepelesen kijelentem, hogy ebben a pillanatban nőgyűlölő lettem.

Kétségbeesett siránkozására még a mindig komor Sátán Bill is elmosolyodott. De aztán részvételteljes hangon kérdezte.

– Hát mi történt? Beszélj, Gombolyag.

– Mit történt, mi történt... a legelső volt, akit odakinn, a hátsó épületek felé megláttam, egy ennivaló, kis sárga nőcske... Igazi cukorfalat. Esküszöm, hogy rám mosolygott és egy kicsit meghajtott a fejét. Erre meghívtam, hogy jöjjön be hozzánk egy kis barátságos csevegésre.

– Hogy hívtad meg, hát te tudsz annamita nyelven?

– Fenét tudok. De gondoltam, arra való a jelbeszéd. Odamentem hozzá. Én is mosolyogtam, a számra mutattam, meg az ő szájára és átkaroltam a derekát

– Azt hiszem, eléggé érthetően beszéltél! – állapította meg Montcorbier őrmester. – Na és mit felelt a nő?

– Kiabált valamit azon az ugatásszerű fanyelven. Erre kijött a házból egy legalább kétméteres kínai. Lehetett vagy másfél mázsa. Még azt mondják, hogy a kínaiak alacsony emberek. Mint utóbb kiderült, civilben birkózóbajnok. De ez lett volna a kisebbik baj. A nagyobbik az, hogy a sárga nőcskének a férje. Egyenesen odajött hozzám és kikérte magának, hogy nejevel bizalmaskodjam. Igen erélyesen kikérte magának...

– Na és? Mi történt aztán?

– Hogyhogy mi történt? Mikor magamhoz tértem, visszajöttem.

– Na, látja, fiam! Mondtam magának, hogy ne legyen olyan nagylegény. Maga csak mindig hallgasson az őrmesterre, mert annak van esze. Ne vigyorogj te disznó, mert hasba rúglak!... Ellenben egy kis italról meg zenéről gondoskodhatnának. Határozottan unom magam.

– Ha akarja, mon chef, majd intézkedem. – állt fel szolgálatkészzen Bill és kifelé indult.

– Helyes! Mondd meg, hogy küldjenek valami pálinkát. De a legfinomabbat, mert nagyúrnak lesz. A francia idegenlégió őrmesterének!

És ekkor néhány bennszülött katona lépett a szobába. Az egyik egyenesen a francia idegenlégió őrmesteréhez lépett és úgy vágta szájon, hogy az fejjel esett az ablakba és szilánkokra törte.

* * *

Jeff és az Őrgróf értetlenül néztek arra a helyre, ahol előzőleg a spanyol feküdt.

– Ez nagy baj! – mondta Hopkins. – Biztos van itt valami titkos ajtó, és azon keresztül lógott meg. Ez végzetes lehet. Azt hittem hogy ha mindenkit hülyére pofozunk, nyugodtan eltávozzhatunk, de ez az átkozott csirkefogó most fellármázza az őrséget. Jó lesz, ha rohanunk, míg nem késő.

Felrántották a nagy szárnyasajtót és végigszaladtak két tágas termen. Nem találkoztak senkivel. A kastély belső személyzete ájultan hevert a tábornok dolgozószobájában. Csak a lépcsőn jött velük szemben egy meglepődött dakojt altiszt, de az Őrgróf habozás nélkül nyakszirten csapta, hogy azonnal felbukott.

– Gyorsan!

Látták, hogy a rácsos kapu előtt üresen áll egy rozoga autó. Ezt egy pillanat alatt elérhették volna, de Jeff futás közben hirtelen lefékezett, olyan erővel, hogy megcsikordult a

csizmája sarka.

– Megálljunk! A fiúkat igazán nem hagyhatjuk itt!

– Persze! – ütött a homlokára az Őrgróf. – Sajnos, akkor hiába minden.

– Ez az az eset, amikor két ember több lett volna, mint öt. – felelte rezignáltan Jeff. –

Hiába, vissza kell fordulnunk.

Végigfutottak az udvaron. Az Őrgróf félig-meddig emlékezett rá, hogy érkezésükkor merrefelé vezették társaikat. Igyekeztek kikerülni minden fényt és behúzódtak az árnyékba.

– Azt hiszem, abban az épületben vannak. – lihegte az Őrgróf.

– Akkor alighanem elkéstünk. De azért meg kell próbálni! Az a lárma ott sem sok jó jelent.

– Ott! Amögött a törött ablak mögött! – súgta izgatottan az Őrgróf.

A törött ablak mögött nagy dulakodás folyt e pillanatban. Montcorbier őrmester már magához tért az első pofon meglepetéséből és éppen belemártotta szuronyát egy sárga inges mellbe, egy másik dakojt valami kemény tárggyal Sátán Bill fejére ütött, de a volt fenegyereknek ez apró kellemetlenség volt, és a következő pillanatban már vállból törte le ellenfele karját. A kis kövér zsebtolvaj most mutatkozott be igazán egész valójában. Kövér testétől teljesen váratlan fürgeséggel mozgott és kis vastag lábaival borzalmas rúgásokat osztogatott. Most teljesen megfedkezett a vándorveséjéről és lihegve, fogcsikorgatva, de fáradhatatlanul küzdött. Sajnos, a dakojtok nagyon sokan voltak. Egy sápadt arcú, dagadt képű, spanyolos külsejű férfi az ajtófélfához támaszkodva állt és annamita nyelven biztatta a fekete egyenruhás katonákat. – Sátán Billnek, sajnos, nem volt kéznél a revolvere. Ezt a spanyolt lőtte volna le először, mert nagyon ellenszenvesnek találta. Ezenkívül persze, egy kis tiszta levegőt is csinált volna az agyonrovátkolt agyú fegyverrel. – Egy cowboy sose váljon meg a revolverétől! – gondolta mérgesen, de ez most már késő bánat volt. Haragjában olyat vágott egy letört széklábbal a legközelebb állóra, hogy az vérbe borult fejével tántorodott hátra. Montcorbier őrmester megint hidegre tett valakit a rohamkéssel, de ez mind nem sokat számított. Egy dakojt szájon vágta Gombolyagot, hogy meglazult két foga, de a következő pillanatban ájultan terült el attól az irtózatoss rúgástól, melyet a kis zsebtolvaj a gyomrára mért. A dakojtok nem használtak fegyvert. Úgy látszik, utasítást kaptak rá ettől a spanyoltól.

Az ostromlottak már fáradni kezdtek, mikor a nyitott ajtón át berohant Jeff és az Őrgróf. Jeff azonnal felkapta a sarokban álló asztalt és belevágta a tömegbe. Ettől széthulltak néhányan. Az Őrgróf egy szélesvállú, sárga inges óriást kapott fel és három embert vert le a lábáról ezzel az eleven buzogánnyal. Bútorok recsegték, koponyák roppantak, karok és lábak törtek recsegve vad ordítások és káromkodások között. Az öt ember eddig vagy tizenötöt intézett el. Diego Diaz de Rivera az ajkát harapdálta az ajtóban. Ilyen verekedést még nem látott. Igaz, hogy még nem volt dolga légionistákkal. Most némi fogalmat nyert róla, hogy mi az, amikor néhány ember teljesen érzéketlen az ökölcsapásokkal és rúgásokkal szemben. Persze, nem tudta, hogy ezek azonkívül, hogy légionáriusok, már végigverekedték a világ minden számottevő kikötőjét.

De végül elégedetten látta, hogy az egész héroszi küzdelem hiábavaló. A tágas szobában csak úgy nyüzsögtek a sárga arcú katonák. Egy-egy franciába négyen-öten is belekapaszkodtak és lerántották a földre. A padlón még néhány percig folyt az ádáz birkózás, de már egyre erőtlenebbül. Sátán Bill ugyan búcsúzóul még leharapta valakinek a fülét, viszont ez már némi elégtételen kívül nem jelentett semmit, és a tépett ruhájú, zúzott arcú, vérző szájú emberek kezén és lábán csakhamar kötelek feszültek.

A csata befejeződött. A bennszülött katonák tántorogva a fáradságtól, egymás után cipelték ki a sebesülteket. Három halott is akadt köztük. Kettőt az őrmester rohamkése intézett el, egyet pedig az Őrgróf pusztá ökölrel vert agyon. Diego Diaz de Rivera fogcsikorgatva nézte a

sebesültek és halottak kiszállítását, aztán az összekötözött emberek felé fordult.

– Ezt megkeserülitek, kutyák! – mondta gyűlölettől izzó hangon.

A mozdulatlanságig összekötözött Jeff feléje fordította össze-vissza karmolt arcát és szokása szerint vigyorogva felelte.

– Hagyja el a szobát, orgyilkos úr! Nem érzi, hogy mennyire nem illik ebbe az úri társaságba?

– Még látni fog ma! – mondta Rivera fenyegetően.

– Egy kellemetlenséggel több vagy kevesebb, már nem számít. – felelte Jeff gúnyos hangon. A spanyol egy lépést tett előre és felemelte az öklét.

Aztán káromkodva visszavonult, mert a szoba valamelyik sarkából egy patkány jött elő és minden bejelentés nélkül beleharapott a lábába. A patkány a jól végzett munka után két lábra állt és cincogott...

* * *

– Ne búsulj, Gombolyag! – próbálta vigasztalni Jeff (persze csak a maga módja szerint) az elkeseredett zsebmetszőt. – Beszéltem itt bennfentes szakemberekkel, és azt mondják, hogy Bergen százados túlzott. Sárga felebarátaink soha nem nyúlnak belső részekhez. Veséhez, májhoz meg ilyesmi... Többnyire beérik a végtagokkal és legfeljebb a szemedet nyomják ki. Szóval nem olyan fekete az ördög, amilyennek festik, hát ne lógasd az orrod!

– Addig lógotom, ameddig megvan. – felelte szomorúan Gombolyag.

– Csak azt nem értem, hogy ti miért szaladtatok bele ebbe a kutyaszorítóba? – kérdezte Sátán Bill.

– Hülye kérdés, kedves tehénsanyargatóm! Hát csak meg kellett próbálnunk, tehetünk-e valamit az érdeketekben?!

– Ha szabad véleményt mondanom két vezérkari tiszt ténykedéséről – mondta maró gúnyval Montcorbier őrmester –, ki kell jelentenem, hogy az urak vitték véghez minden idők legnagyobb stratégiai baromságát. – Amikor három embert megtámad tizenöt, akkor két másik ne menjen annak a háromnak a segítségére, mert biztos, hogy mindannyian rosszul járnak.

– Hanem, mit csináljon az a két másik ember? – kérdezte éles hangon az Őrgróf, megdühödve ennyi hálátlanságtól.

– Újonchoz méltó kérdés, kedves kapitányom! A két másik ember meneküljön el, rejtőzzön el, hogy ne találják meg, és éjszaka lopózzon vissza, hogy kiszabadítsa pórul járt pályatársait. Ezt Afrikában minden elemi iskolás arab partizán tudja. De ehhez persze, egy őrmester kellene és nem két aranygalléros, vállrózsás kardcsörtető.

Hallgattak. Montcorbier őrmesternek ezúttal igaza volt. Csüggedten néztek egymásra és átkozottul rosszul érezték magukat.

– Minden bajt ennek a csirkefogónak köszönhetünk! – csikorgatta a fogát Jeff. – Úgy látszik, ez az ember az én végzetem. Egyszer már tönkretette az életemet. Ez egy sátán. Bocsáss meg Bill, nem akart célzás lenni.

– Szóval... – mondta Bill – ez az, aki... annakidején... amiatt a lány miatt?...

– Igen! – felelte keserűen Jeff. – Úgy látszik, még mindig úgy érzi, hogy nem állt elég bosszút Juanita Gonzales miatt. Sajnos, most ti is ennek isszátok meg a levét.

Most lépések koppantak odakint Tisztán megkülönböztethették az örök saruinak csosszanásától. Ezek csizmás lépések voltak. És egyre közeledtek. Aztán sarkantyúpengés is

hallatszott.

Egyszerre felpattant az ajtó, és két óriás termetű testőr kíséretében belépett Hi-U-Lim tábornok és Diego Diaz de Rivera. A tábornokot nagyon megviselte az a néhány eléggé kíméletlen ökölcsapás, amit az iménti verekedésnél kapott. Egyik szeme bedagadt, és szája felrepedt kissé. Barátságosan vigyorgott, de ez, úgy látszik, hozzá tartozott az alaptermészetéhez, mert szavai nem illettek ehhez a mosolyhoz.

– Ti átkozott kutyák! – ez volt a kezdet. Aztán olyanok következtek, hogy Montcorbier őrmester elismerően bólogatott és kénytelen volt belátni, hogy itt még ő is tanulhat.

Mikor a sárga diktátor befejezte szónoklatát, egyszerre rátért a tárgyra.

– Természetesen kitépetem a nyelveteket, gondolom, ezt mondanom sem kell. Azt hiszem, ez lesz a legkevesebb, amiért kezet emeltetek egy dakojt generálisra. Mielőtt erre kerülne a sor, néhány kérdést kell hozzátok intéznem. Utána már késő volna, mert nyelv nélkül kissé nehezetekre esne a beszéd.

Fel és alá sétált, aztán egyszerre megállt az Őrgróf előtt.

– Hogy jutott Bergen százados írásaihoz? – kérdezte.

Az Őrgróf vállat vont.

– A századosnak sürgős találkozója volt egy nénikéjével a londoni Hyde-parkban, hát megkért, hogy helyettesítsem.

A tábornok egy pillanatra levegő után kapkodott, aztán teljes erőből oldalba rúgta az Őrgróft. A belga elmosolyodott, mintha megsimogatták volna.

– Megállj csak! – mondta még mindig mosolyogva. – Ezért kitépetem a torkodat.

Tévedsz, ha azt hiszed, hogy egy Vormieux bárót büntetlenül lehet rugdosni.

Ekkor Rivera állt oda Jeff elé.

– Idehallgasson Hopkins! – mondta. – Beszéljünk egymással, mint férfi a férfival!

– Helyes! – felelte Jeff. – De akkor küldjön ide maga helyett egy férfit.

Rivera nagyot nyelt.

– Nem fog dühbe hozni, Hopkins! Itt most fontosabb dolgokról van szó. Ha hajlandó beszélni, közbenjárok a generálisnál, hogy valami könnyű halálnemet válasszon maguknak. Ha hallgat, akkor halálra kínozzák mindannyiukat.

Jeff úgy köpte szemén, hogy hátratántorodott.

– Te bitang! – mondta. – Hát azt hiszed, hogy mindenki olyan gyáva sakál, mint te, aki bérverekezőket fogadtál annakidején, hogy elintézzenek, mert te nem mertél szemtől-szembe harcolni velem? Küldd csak a pribékjeidet! Azok legalább egyszerű rablógyilkosok, azokkal szívesen szóba állok. De hozzád hasonló alakokkal nem!

Rivera felhördült és előrántotta a revolverét, de a tábornok lefogta a karját.

– Nem, kedves barátom! Ez túl egyszerű volna. Bocsássa meg méltatlan szolgájának, hogy közbelépett.

– Hol van Bergen százados?

– Ott, ahol a hozzá hasonló sárga ebek mind találkoznak egyszer: a pokolban! – felelte Jeff.

– Meghalt?

– Remélem. Bántana, ha kiderülne, hogy elevenen temettem el.

– Ki ölte meg?

– Én voltam olyan szerencsés. – szólt közbe Sátán Bill. – De őszintén sajnálom, hogy becsületes golyóval végeztem veled. A kötél jobban megillette volna.

– És Drops őrnagy? – kérdezte Rivera.

– Azt a maga Bergen barátja intézte el. Persze orvul. Maguk ketten jól megértették volna

egymást.

– Jól van Bill! Lassanként te is belejössz. – morogta elégedetten Jeff.

Kis ideig csend volt. Rivera hallatlan erővel gyúrte le haragját.

– Idefigyeljenek! – mondta aztán. A maguk játéka mindenképpen véget ért. Keserves kínhalál vár mindannyiukra. A dicső és legyőzhetetlen Hi-U-Lim tábornok, ez a hatalmas úr azonban nagylelkű akar lenni. Olyan ajánlatot tesz maguknak, amely után két kézzel kell, hogy kapjanak. Ő napokon belül megindítja hadait a fekete annamiták földjére, hogy legyőzve őket, egyesüljön velük és minden erejével a francia hódítók ellen induljon. Két dologra van szükség csupán: harcképes tisztekre és arra a haditerv szerinti operációs térképre, melyet Drops őrnagy dolgozott ki a fekete annamiták számára. Ezt a térképet nem találtuk meg a maguk holmija közt. Fogalmam sincs róla, hogyan sikerült így elrejtetniük, de biztosra veszem, hogy megvan maguknak. Ha tehát ideadják a térképet, tisztí rangban felvesszük magukat a dakojt hadseregbe. Mondanom sem kell, hogy az anyagi jutalmuk sem marad el.

Jeff már kinyitotta a száját, hogy illően válaszoljon a becsúzó ajánlatra, de Montcorbier őrmester megelőzte.

– Idehallgassatok, ti disznóba oltott korcs kutyák sakállal keresztezett mocskos ivadécai. Letagadhatatlanul kiderült, hogy ez a két becsületes légionárius nem tiszt. Egyszerű közlegény mind a kettő. Egy dologról azonban megfélekedtetek. Hogy egy valódi légió-őrmester is van közöttük. Egy igazi francia altiszt. Én. És ez az altiszt, ha a legényei kegyetlen vadállatnak is tartották olykor, ez az altiszt büszkén hordta vállrojtjait, mert becsületes, vitéz, sok harcban sebesült, jó katona volt mindig. Ezek a legények is felháborodva utasítják vissza piszkos ajánlatokat, hiszen az idegenlégió büszke és rettegett egyenruháját viselik. Elképzelhetitek, hogy milyen undorral utasítja akkor vissza azt az őrmesterük. És most kotródjatok innen, mert a magamfajta ember képtelen elviselni az ilyen koszos görények társaságát!

– Bravó! – mondta Jeff. – Látja mon chef, az egész helyőrség azt hitte, hogy hülye vagyok, mert úgy rajongok magáért. Ha most hallották volna magát, biztos, hogy megváltoztatnák a rólam alkotott lesújtó véleményüket.

Nem lehet tudni, hogy Montcorbier mit felelt volna erre a kétes értékű dicsőre, mert Hi-U-Lim generális Riverához fordult és annamita nyelven pár szót szólt hozzá. Montcorbier tehát feszülten figyelt. Ő ugyanis tudott néhány szót kínaiul, hiszen azért esett éppen rá a tisztek választása még annakidején Ghadamesben. Most azonban hiába erőltette magát. Olyan halkán beszéltek, hogy egy szót sem tudott megérteni. A tábornok ekkor feléjük fordult és szokott barátságos mosolyával mondta

– Végeztünk, uraim! Mindent megtettünk az érdeketekben, de ti megátalkodott csirkefogók vagytok. Holnap reggel módot adok nektek, hogy százszorososan megbánjátok a nyakasságotokat. Az ezervágásos halállal fogtok elmúlni erről a világról.

Megfordult és Rivera kíséretében eltávozott. A két óriás termetű testőr követte őket. A foglyok egyedül maradtak. Sátán Bill dühösen morgott valami becsületsértést, de sajnos, a címzettek már nem hallották. Gombolyag aggódva fordult Hopkinshoz.

– Mondd, kérlek, nem tudod véletlenül, mi az az ezervágásos halál?

– De igen! – felelte Jeff – sajnos azonban, nem szívesen közölném veled!

– Miért?

– Félek, hogy idegesítene egy kicsit a dolog.

– De csak mondd meg! Nem bírom a bizonytalanságot.

– Hát ha annyira akarod... Szerencsére össze vagy kötözve, hát nem kapkodhatsz a vesédhez. Az ezervágásos halál, kérlek alássan, igen szellemes kínai társasjáték Állítólag arab eredetű. Játsszák a hóhérok és az elítélt. A játék lényege az, hogy a hóhérok mindegyike egy-egy

borotvaéles kést vesz a kezébe és apró, szabad szemmel alig látható vágásokat ejt az elítélt testén. Ha nagyobb termetű ember az elítélt, akkor ezernél jóval több vágás is elfér rajta. Mikor ez megvan, leöntik az egészszet jófajta borecettel... Na ugye mondtam, hogy ideges leszel!

Egy kicsit azért a többi is ideges lett Jeff előadásától. Pedig egyik sem volt gyáva ember és az egész életük azzal telt el, hogy farkasszemet néztek a halállal. És mindig a halál volt az végül, aki elfordította a fejét. Ez a halál azonban más volt, mint a többi, amely eddig kerülgette őket. Ha harc közben esik el az ember, vagy verekedés közben agyonverik, esetleg heringhalászat közben végez velük egy rosszkor érkezett cápa, ha a vihar odacsapja a hajót egy zátonyhoz, és úgy pusztul el az ember hősiiesen küzdve az elemekkel is, hát az egészen más. Ez becstelen, neki való férfihalál. De így! Elpusztulni kínai hóhérok kínzásaitól, hörögve, állatian kegyetlen emberek röhögése közepette, esetleg napokig kínlódva! Ebben csakugyan van valami idegesítő...

– Hm... – mondta hosszas hallgatás után az Őrgróf.

– Bizony! – felelte Jeff. – Magam is azon a nézetem vagyok.

– Mégiscsak jó lenne kieszelni valamit! – tette hozzá Montcorbier.

– Úgy van, kedvelt parancsnokom és klubtársam. Éppen kérni akartam erre. Az imént maga pompás előadást tartott a stratégiáról. Hát eszeljen ki valami szép visszavonulási tervet. Ígérem, hogy nem fog pirulni az orcám, ha módot ad a gyáva megfutamodásra.

– Jól van, nem kell gúnyolódni. Most eszeljek ki tervet, mikor úgy össze vagyunk kötözve, hogy moccanni sem tudunk?

– Hát persze! Ha szabadon korzózhatnánk, akkor én is találékony volnék!

Megint sokáig hallgattak. Egyedül Lilike cincogása törte meg néha a csendet. Az Őrgróf felhős szemmel figyelte a patkányt, mely ott játszott a lábuk mellett és időnként hozzádörzsölte a fejét Montcorbier talpához.

– Mi lesz belőled nélkülem, Lilike? – kérdezte az őrmester elérékenyülve.

– Szegény kis állat! – tűnődött Jeff. – Ekkora utat megtenni, Afrikából Ázsiába! És mindez miért? Hogy esetleg egy kínai megegye vacsorára

– Bizony, ő kiszabadíthatna minket, ha a meséknek hinni lehetne. – mondta csendesen az Őrgróf és

Montcorbierhez fordult. – Mondja, mon chef, ismeri maga Aesopust?

– Aesopus... Aesopus... – tűnődött az őrmester –, nem emlékszem! Ezalatt a tizenegy év alatt annyian szolgáltak a légióban...

– Aesopus nem szolgált a légióban. – magyarázta jóindulatúan, de igen komoly arccal az Őrgróf. – Aesopus ókori meseíró volt.

– Én azonban egy pillanatig sem éltem az ókorban – mondta sértődötten az őrmester –, tehát nem tudom, miért kellene ismernem.

– Hisz nem is azért említettem. – mondta türelmesen az Őrgróf. – Csak eszembe jutott az a híres meséje az oroszlánról és az egérről. Foglyul ejtik és összekötözik az oroszlánt, és egy kiséger szabadítja ki az állatok királyát úgy, hogy elrágja a köteleit... Kár, hogy Lilikével nem tudjuk megértetni magunkat. Ezt a szolgálatot ő is megtehetné nekünk.

Montcorbiernek felvillant a szeme. Odahívta Lilikét és magyarázni kezdett neki. Lilike tágra nyílt szemmel hallgatta és végül, fél órai magyarázat után leharapott egy darabkát gazdája bakancsából. De ez volt a legtöbb, ami kitelt tőle. Az őrmester izzadva és káromkodva hagyta abba a kísérletet.

Éjfél után fél három lehetett ekkor. Gombolyag minden elkeseredése ellenére időnként elszundított már, Sátán Bill viszont, akinek az idegei drótkötélből voltak, úgy aludt, mint a tej. Csak az őrmester, Jeff és az Őrgróf feküdtek nyitott szemmel a szoba padlóján. És várták a holnapot, amely után valószínűen nem következik holnapután.

És ekkor valami különös kaparászást hallottak. Először azt hitték, hogy Lilike hancúrozik, de az őrmester csakhamar rájött, hogy kedves háziállata csendesen alszik a Gombolyag hasán.

– Mi ez? – kérdezte suttogva. – Maga is hallja, Hopkins?

– Hallom. A szoba másik végéből jön.

Feszülten figyeltek. Most már egészen határozottan hallották a kaparászást. Gombolyag is felébredt és akkorát sóhajtott, hogy Lilike lebukfencezett a hasáról.

Tíz nehéz perc telt el. És akkor a halványan betűző holdsugár fényénél észrevették, hogy a szoba hátsó falából leválik egy deszka, és csinos, kicsit sárga-fehér női arc jelenik meg a nyílásban.

– Nem lárma, katona urak! – mondta rettenetes keréketört franciasággal, mely nyilván az időnként erre vonuló légionistáktól ragadt rá. – Egy szó sem lárma, mert akkor Yi-May elveszte...

A kínai nő egy pillanat múlva bent volt. Kés villant meg a kezében és ügyes, villámgyors mozdulattal átvágta Gombolyag kötelékeit. Közben sebesen pergő nyelvvel beszélt.

– Apró, gömbölyű katona úr volt hozzám kedves és mosolyogta barátságosan... És enyém férje bántotta őt miatta... Cserébe most megmentem ezer vágás csúnya haláltól... Szabadítsa ki társai kötél gyorsan és szökni jobbra, dzsungelen keresztül... Arra lenni fekete annamiták! Yi-May tudni...

Gombolyagnak az első dolga volt, mikor szabadon használhatta karjait, hogy átölelte Yi-Mayt és akkorát cuppantott az arcára, hogy a feszült idegekkel várakozókban megfagyott a vér.

– Psszzz! – intett a nő. – Csak csendben, mert odakint felébred ör, és akkor Yi-Mayt megölik! Gyorsan menekülés!

– Gyorsan menekülés! Nem úgy van az fiacskám! – mondta a mindig józan és számító Jeff. – Hogy menekülhetnénk a fegyvereink és egyéb holmink nélkül?

– De élet vanni fontosabb!

– Vanni, vanni! Viszont azt is vedd tekintetbe kishúgom, hogy élelem nélkül éhen halunk, és fegyver nélkül megesznek a vadállatok.

– Itt van harmadik szoba tiétek holmi. – mondta elgondolkozva Yi-May.

– Hát akkor érte megyünk!

– Nem, nem! Ti nem tudjátok halkán járni. Minden elromolja! Majd én áthordom. Várni két perc...

Már ki is surrant könnyű, nesztelen lépteivel. Gombolyag közben serényen vagdosta a köteleket.

– Van itt egy templom a közelben? – érdeklődött Jeff. – Mert ilyen csodatétel után illene meglátogatni.

Yi-May kétszer-háromszor is bejött a maga csinálta nyíláson. Minden alkalommal szakadásig megterhelve magát az expedíció holmijával. Mikor minden együtt volt, megint óvatosságra és sietésre intette őket.

– Köszönöm, kis Yi-May! – mondta hálásan Gombolyag és megismételte az előbbi játékot, valamivel halkabb cuppantás mellett. – Sosem felejttem el neked, amit tettél!

– Én sem felejttem el téged gömbölyű, apró katona úr. De most már menni!

A többiek is elbúcsúztak és indultak a nyílás felé. Sátán Bill még most is félálomban volt. Alig tudtak lelket verni belé.

– Maga állat, ébredjen már fel, hiszen szökünk! – mérgelődött az őrmester és megrázta a nyakánál fogva.

– Szökünk, szökünk. – morogta álmosan Bill. – De azért még nem kéne úgy sietni...

Lábujjhegyen kilopakodtak az udvarra. Az őrmester arrafelé intett, ahol az őket őrző dakojtak ülnie kellett.

– Maga menjen oda, Őrgróf! Az a disznó bajt csinálhat, ha felébred, és akkor igazán vége mindennek.

– Nem fog felébredni többé. – mondta komoran az Őrgróf.

Lábujjhegyen surrant oda, ahol az őrt sejtette. Valóban ott ült a falhoz támaszkodva, és fekete egyenruhája beleolvadt az éjszakába. Manlicher-karabély és machete volt nála. Aludt.

Mikor az Őrgróf elkapta a torkát, egy pillanatra kinyitotta a szemét. Ebben a szempárban vadállati düh villant meg egy pillanatra. Aztán egyszerre elhomályosodott. De nem csukódott be. Mikor a nehéz test halk zökkenéssel a földre zuhant, a két megüvegesedett szem akkor is nyitva volt. Mereven és vakon nézett szembe a holddal.

– A dzsungel törvénye. – gondolta az Őrgróf és az őserdő idáig sötétlő fái felé nézett. – Öljd, hogy élj!

Visszasurrant a többiekhez, akik már türelmetlenül várták. A kapu nyitva volt, de előtte két dakojt katona üldögélt, puskáját a térde közt tartva.

– Óvatosan a hátuk mögé kerülni! – mondta az őrmester, és most már Sátán Bill is csatlakozott az Őrgrófhhoz.

Ismét egy-egy roppanás. Az óriási izmos kezek összezárulnak az inas, eres nyakon. Aztán két sóhajtás és két halk zuhanás. Mehetnek tovább.

Eleinte nem mertek futni. Mikor azonban már több, mint kétszáz lépésnyire maguk mögött hagyták Hi-U-Lim főhadiszállását, Montcorbier őrmester kiadta a parancsot:

– Pas de gymnastique! En avant! Marchez!

Futni kezdtek. A puha agyagos föld elnyelte lépteik zaját. Jó húsz perces rohanás után elérték az őserdő szélét.

– Lépés! – vezényelte az őrmester.

Csendesen poroszkáltak, hogy kiliheghessék magukat. A sok visszafojtott izgalom csak most tört ki rajtuk. Még Jeffnek is reszketett a keze, de azért jókedvűen mondta:

– Na, hát Lilike is lehet róla, hogy karriert csináljon valamelyik előkelő dakojt hasában. Montcorbier gyengéden a zsebébe nyúlt.

– Nem szégyelli magát? Mit ijesztgeti ezt a szegény állatot?

A fáradt arcokon már felvillant egy-egy mosoly. Gombolyag kidüllesztette a mellét és kevélyen mondta:

– Lám csak, lám! Mégis jó az, ha csinos fiúk is vannak a háznál. Szeretném tudni, mit csináltak volna, ha engem nem szeremének úgy a nők?...

Montcorbier őrmester erre válaszolt valamit. Tömör mondataiban többször előfordult a „kövér disznó” és „beképzelt, dagadt hülye” kifejezés. Egészében véve azonban olyanokat közölt e mondatok keretén belül a továbbra is önelégülten mosolygó vastag emberrel, hogy azoknak ismétlése a törvény idevonatkozó paragrafusai miatt nem áll módjában e sorok írójának.

Gombolyag nem felelt az őrmesteri szidalmakra, hanem derűsen és magabiztosan mosolygott tovább.

– Mit vigyorog? – kiáltotta dühösen. – Mitől van olyan jókedve?

– Attól – felelte Gombolyag –, hogy mégis én fektettem kétvállra Yi-May férjét, a százötven kilós kínai birkózóbajnokot, tehát én vagyok az, aki utoljára nevet.

HETEDIK FEJEZET

Azért az sem kutya, ami ezután következik. Egy gyáva ember megállja a helyét, de azért elismeri, hogy szépen élni mégis jobb, mint csúnyán meghalni. Az utóbbira, fájdalom, még mindig sok kilátás van, de közbelép a fejedelem, és több embernek nyitva van a szája. Sovány vigasz, hogy ők maguk hagyták nyitva...

Lihegve és minden erejüket megfeszítve vágják magukat az őserdőn keresztül. A fáradtság okozta elkeseredésüket még csak fokozta az a tudat, hogy biztosra vették errefelé egy szabályosan kitaposott út létezését, csak épp meg kellett volna találni ezt az utat. A kis vezérkari térkép kézről-kézre járt, de nem sokra mentek vele. Egy keskeny gyalogösvényt az őserdő közepén megtalálni, nem tartozik a könnyen elvégezhető feladatok közé. Montcorbier őrmester a fogát csikorgatta és káromkodott. Ez azonban nem sokat lendített a dolgon. Az említett úriember annyiszor csikorgatta már a fogát és annyiszor káromkodott, hogy hallgatósága lassanként meg sem tudott volna lenni nélküle. Lilike két nap óta kisebb evőszünetekkel megszakítás nélkül aludt. Őszintén irigyelték. Ők az említett két nap alatt alig aludtak négy órát, és ez még az ilyen vasfizikumoknak is sok volt.

Aztán egyszerre egészen váratlanul feltűnt előttük egy alig pár méteres zöldes-barnás csík. Az elcsigázott, halálra fáradt emberek szemében felcsillant az öröm: a Mekong! Igen, semmi kétség, amit két nap óta hiába kerestek, ott folyt előttük, a Mekong egy kis mellékága és mutatta nekik az utat.

– Most már nincs baj – mondta Jeff, aki az őrmester válla fölött nézegette a térképet – Folyton a folyó mentén kell haladni. Ez már gyerekjáték. Lehet fütyörészni uraim!

– Mielőtt a koncert kezdetét venné – szolt közbe epésen az őrmester –, nem beszélénk meg, hogy mi a következő teendő?

– Enni fogunk! – mondta lakonikus rövideggel az Őrgróf.

– Szép terv! De én azt is szeretném tudni, hogy miképp szándékozunk elkerülni, hogy a fekete annamiták felkoncoljanak?

– Miért koncolnának fel francia vezérkari tiszteket? – csodálkozott Jeff.

– Micsoda? Hát maga tovább akarja folytatni ezt a disznóságot?

– Mitagadás, már megszoktam a rangomnak kijáró tiszteletet. Azután meg nemcsak a mi életünk megmentéséről van szó. Én nem felejtettem el, hogy egy bizonyos feladat elvégzését is magunkra vállaltuk. Mint közlegények nem végezhetjük el.

– Erről jut eszembe! Tulajdonképpen hol van az az operációs térkép, amit Drops őrnagy csinált az annamitáknak, és amit ezek a dakojt disznók úgy kerestek?

– Ezt gondolja? – kérdezte Jeff és lecsavarta machetejének a nyelét, óvatosan elővette a térképet.

– A tiszteletreméltó generálisnak és orgyilkos barátjának nem volt nagy fantáziája. Egész idő alatt náluk volt.

– Maga... maga disznó!... – dörmögte meghatottan az őrmester. – Mindig tudtam, hogy van esze, hiszen azért szeretem, mert olyan sokban hasonlít hozzám. De a szemtelensége miatt egyszer úgyis az akasztófán végzi.

Még tovább is csevegték volna, de némileg megzavarta őket az a tény, hogy egy mandarin

szabadcsapat, mintha csak a földből nőtt volna ki, minden előzetes hadüzenet nélkül, teljes erővel megnyitotta ellenük a tüzet.

– Á terre! – ordította Montcorbier és jó példával járva elől, teljes hosszában végigvágta magát a földön. A többiek pillanatok alatt követték.

– Hason csúszva vissza a fák közé!

Veszteség nélkül visszajutottak. Még csak meg sem sebesült senki.

– Nem tudnak ezek löni! – állapította meg megvetően Sátán Bill.

– Mutasd meg nekik, hogy kell!

És Sátán Bill megmutatta. Félkönyökre emelkedett és nyolcszor egymás után elsütötte a revolverét. Nyolc ordítás volt a válasz. Most már a többiek is viszonzták a kínaiak lövéseit. Az erdő előtti kis tisztást vad lárma töltötte be. Perceken keresztül nem hallatszott más, mint a puskák és revolverek ropogása. A mandarin folyami kalózok azonban nagyon sokan voltak.

– Rohamra jönnek az apuskák! – jelentette nem a legkatonásabban Jeff.

– Gombolyag, a golyószórót! – sziszegte az őrmester, akinek egy golyó átfúrta a bal tenyerét.

A kis kövér zsebtolvaj kezében egy pillanat alatt ott volt a csapat egyetlen golyószórója. Hóna alá szorította a széles, lapos ércnyelet és kétszer, háromszor, négyszer végigpásztázta a terepet. A rablók üvöltözve rohantak vissza fedezékeikbe.

– Bill, folytasd!

Ez megint a texasi reszortjába tartozott. Nyugodt mozdulattal elővette az újratöltött revolvert és várt. Ahányszor egy barna fej kibukkant valamelyik fa vagy bokor mögül, ez a revolver megszólalt. A dolog már valósággal kísérteties volt. A folyami banditák szédülten nézték, hogy minden golyó pontosan a homloka közepén találja el a soron következő társukat, az orr tövében, a két szem között. Kétszer ürült már ki a mesterlövész pisztolya, és tizenhat ember feküdt a földön átfúrt homlokkal.

– Az ördög van itt! – járt szájról-szájra, és megvonaglottak a marcona, tatárbajuszos arcok. A páni félelem ragályként terjedt el közöttük, és mikor a vezér homlokán is feltűnt a végzetes pont, fejvesztett visszavonulás kezdődött.

Csaknem ugyanekkor felcsattant az őrmester recsegő hangja:

– Pas de girnastique! En avante! Marchez!

A hosszú eguille felkerült a puskák csövére, és az öt légionárius rohamra ment. Úgy jöttek könnyörtelenül, megállíthatatlanul, mint a végzet. Ércemberek voltak, akikre még rálőni is hiábavaló, hiszen úgysem fogja őket a golyó. És a banditák között azok, akik már láttak francia katonaságot, elhűlve nézték, hogy a szuronnal támadók között két aranygalléros, váll-rojtos, magas rangú tiszt is rohan és halálos biztonsággal dőfi szuronyát abba, akit elér...

* * *

– Ezt megúsztuk! – lihegte Jeff és a fáradtságtól remegő kézzel törölgette verejtékes homlokát.

– Ezt meg! – siránkozott Gombolyag. – De ha így megy tovább, nekem tönkremennek az idegeim! Hogy az embernek nyugta ne legyen! Uraim, nekem vándorvesém van, én nem bírom ezt a strapát. És ha elgondolom, hogy végül mégis megölnek bennünket...

– Ugyan, ne nyafogj már annyit! – reccsent rá az őrmester, aki frissen bekötött kezével éppen az Őrgróf vállsebét kezelte. – Én még életemben nem láttam ilyen gyáva embert. Nem is

értem, hogy az ilyen hogy tudja mégis megállni a helyét a harcban?

– Hát mit gondol, mon chef, én nyugodt voltam, mikor kiemeltem egy-egy pénztárcát valakinek a zsebéből a párizsi metróban? Reszketett a gyomrom az izgalomtól és minden pillanatban vártam, hogy valaki a vállamra teszi a kezét. De azért mégis kiemeltem. Élni csak kellett. Hát így vagyok a verekedéssel is. Reszket a gyomrom, és görcs szorongatja minden belső részemet. És minden pillanatban várom, hogy a csontvázfejű káplár mikor int felém a kaszájával, hogy raportra rendeljen. De azért harcolok. Élni csak kell...

Hallgattak. Most valahogy egy pillanat alatt megértették ezt a mindig izzadó és néha asztmatikusán lihegő kövér embert. És szinte megszerették. Látták, hogy a gyávaasága, a siránkozása, a folytonos panaszkodása és képzelt betegsége mögött elszánt és az élet kapanyelét keményen markoló ember, sőt igazi férfi van.

Aztán továbbmentek. Ez a menés a harmadik napon már valóságos vánszorgás volt. Még Sátán Bill is, aki pedig szokva volt hozzá, hogy napokon át hajszolja a marhákat a mexikói határ felé, vagy esetleg heteken keresztül meneküljön bujkálva a kanyonokban, míg az üldöző seriff elveszíti a nyomát, még ez a vassá edzett Sátán Bill is kínosan lihegve kapkodott levegő után. Az indák belekapaszkodtak a lábukba, a liánok éles levelei felhasogatták az arcukat, a moszkító hólyagosra csípték bőrüket, és a nyomott, nedvesen sós levegőtől feldagadt a szájuk.

– Gyerekek! – jegyezte meg Jeff, hogy egy kicsit felderítse őket a kimerültség és kétségbeesés végső határán. – Én rájöttem egy alapigazságra. Szépen élni sokkal jobb, mint teszem azt, csúnyán meghalni. Mit szóltok hozzá?

Nem szóltak semmit. Már mosolyogni sem tudtak. Még az sem derítette fel őket, hogy Lilike két lábon ugrált előttük és csak úgy mellesleg, szinte szórakozásból ismét megfojtott egy mérgeeskígyót. Lassanként mély letargia vett rajtuk erőt. Jeff hiába igyekezett.

Vicceket mondott, burkolt gorombaságokat vagdalt az őrmester fejéhez és Gombolyagot ugratta. Minden hiába volt. Aztán az Őrgróf egyszerre leült egy köre és eszelősen nevetett.

– Uraim – kiáltotta harsányan –, Vormieux báró most megtér őseihez. Miután a halál szemmel láthatóan nem bír vele, saját kezével kénytelen véget vetni életének. Becsüljék meg emlékét, mert kiváló nemesember volt és ha csúnyán is élt, de szépen halt meg...

Villámgyors mozdulattal rántotta elő revolverét és a halántéka felé vitte. A többiek nem voltak elég közel hozzá, hogy közbeléphettek volna. Jeff az ajkába harapott, az őrmester káromkodott, és Gombolyag lehunyta a szemét. Még egy pillanat.

Vége.

És ekkor Sátán Bill megmozdult. Soha életében nem került elő a revolvere olyan tüneményes gyorsasággal, mint most. Egy lövés, egy tompa csattanás, és az Őrgróf pisztolya széles ívben elrepült.

– Na! Azért mégsem baj, ha valaki jól bánik a pisztollyal. – ezt Sátán Bill dörmögte elégedetten. – Ideje volt már, hogy egyszer az életet szolgálja a revolverem, ne csak mindig a halált.

És köpött egyet.

A többiek csak most elevenedtek meg. Jeff Sátán Billt ölelgette, az Őrgróf kissé bambán nézett maga elé, az őrmester természetesen káromkodott, és Gombolyag hisztérikusan kiabált az öngyilkosjelöltre:

– Megbolondult maga? Mit izgatja itt az embert? Nekem az ilyesmi mindjárt a vesémre megy! Hát nincs magának belátása? Megjegyzem magamnak ezt a tapintatlan eljárást!...

A váratlan esemény és Bill mesterlövése kissé felrázta őket. Megint tudtak vánszorogni vagy két órát.

Aztán egyszerre azon vették észre magukat, hogy alacsony, szélesvállú, lapos homlokú és

nagy kalapú katonák veszik körül őket. Sebes, szétagolt beszédjükből nagy nehezen megértette az őrmester, hogy kikkel állnak szemben.

– Fiúk! – mondta boldogan. – Megérkeztünk. Ezek a fekete annamiták!

* * *

A széles kalapú katonák barátságosan bántak velük. Vezetőjük elég jól beszélt franciául és elmondta, hogy a fejedelem már várja a francia tiszt urakat. Zárt rendben haladtak az úton, közrefogva a légionáriusokat. Jeff a fejedelem iránt érdeklődött.

– Soha ilyen boldogok nem voltunk, mint amióta ő uralkodik. Szeret bennünket és mindenhez ért. Kiváló katona és kérlelhetetlen bíró. Majd megismeritek. A franciák igazi barátja.

– Öreg? – érdeklődött Jeff.

Az annamita elmosolyodott.

– Dehogyan öreg. Nem lehet több huszonnégy évesnél.

– Ez aztán karrier! Pompás fickó lehet!

– Csakugyan az, tiszteletreméltó őrnagy úr. De ne mondd rá, hogy fickó, mert az tiszteletlenség, és azért ő föbe löveti az embert.

– Kedves szokás! De ebbe nem szólhatunk bele.

Ekkor már kiértek a dzsungelből és előttük volt a fekete annamiták kis országa. Rendezett, jól kiépült erődítményszerű épületek. Középen rendes kőház. Nyilvánvalóan a fejedelem rezidenciája. Drótsövénnyek és hatalmas rácskerítések.

Bevonultak a főkapun. Az őrmester Jeffhez fordult:

– Mondja, Hopkins, megint meg akarja kockáztatni ezt a csalást? Nem volna okosabb, ha őszintén bevallanánk, hogy kik vagyunk?

– Nem, nem! Most sikerülni fog a dolog. Engem többé nem leplez le senki.

A nagy ház előcsarnokában álltak. Most kijött hozzájuk a vezető, aki az imént előresietett.

– A fejedelem várja Jeff Hopkins őrnagy urat és kíséretét. – mondta.

Egy pillanatig hülyén meredtek egymásra. Aztán az őrmester nagyot nyelt.

– Hogy volt ez az előbb? Magát többé nem leplezi le senki?

Jeff homlokán kiütött a verejték.

– Hát az pokoli. Ki ismerheti itt a nevemet?

– Na, hallja, egy ilyen kiváló tiszt nevét!...

– Nem értem... Gazember a nevem, ha értem...

Két annamita katona kinyitott egy ajtót és feszes, szabályos vigyázz-állásba vágta magát.

Kintről halk, könnyű lépések hallatszottak. A nyitott ajtóban megjelent az annamiták fejedelme, és mindenkinek, de főként Jeff Hopkinsnak nyitva volt a szája. Ők felejtették nyitva.

Amire egyébként minden okuk megvolt. A fejedelem ugyanis nem volt más, mint a szemtelen légionárius eltűnt szerelme, Juanita Gonzales...

NYOLCADIK FEJEZET

Két ember kölcsönös magyarázattal szolgál. Ebből méltán következik, hogy a hallgatóság végül már semmit sem ért. A boldogságot megzavarja néhány puskalövés, de kiderül, hogy aki másnak vermet ás, betörik a feje. Ennek aztán mindenki örül, és Montcorbier őrmester szabályosan tiszteleg Jeff Hopkinsnak. A többi már nem is érdekes, de azért elmondom. Legfeljebb ne tessék idefigyelni.

Hát, hiszen azt mindenki beláthatja, hogy van abban valami szokatlan, mikor az ember elveszett szerelmét keresi, és az illető üldözött leánya egyszerre megjelenik vőlegénye előtt, még hozzá kínai tábornoki egyenruhában, állig felfegyverzett annamita testőrökkel a háta mögött. A gyengébb idegzetű vőlegények között akadna olyan, aki könnyebb idegsokkot kap ettől a váratlan látványtól.

Jeff nem kapott idegsokkot, de azért őt is határozottan megviselte a dolog. Bambán meredt a mosolygó lányra és teljesen megfélemedezett róla, hogy egy fejedelmet üdvözölni is szoktak. Az oldalán álló annamita vezető oldalba is nyomta.

– Hajolj földig a fejedelem előtt, tiszteletreméltó őrnagy úr, mert különben kutyák nyalják fel a véredet!

De Jeff nem hajolt a földre. Nem volt hozzá ereje. Juanita azonban megmentette a helyzetet. Mosolyogva előrelépett. Fényes, fekete haján megcsillant a napsugár. Kezet nyújtott Jeffnek és üdvözölte a többieket is.

Aztán intett. Mintha dróton rántották volna őket, a testőrség és a vezető azonnal elhagyták a termet. Az Őrgróf aztán szemhunyorítással figyelmeztette társait, és ők is kivonultak.

Még nem csukódott be az ajtó, mikor Juanita karjaiban volt már. Sokáig álltak így és nem tudtak beszélni.

A szép fekete lány aztán kibontakozott Jeff öleléséből. Leültek és beszélni kezdtek. Juanita elmondta a történetét. Természetesen Diego Diaz de Rivera állt a dolgok háttérében. Mikor Jeff kórházba került, elhitette vele, hogy vőlegénye meghalt. Elmondta, hogy a Távol-Keletre készül. Hívta Juanitát, hogy tartson vele. Az elkeseredett lány változatosságra vágyott, izgatta a kaland és ment. Azután Rivera egyszer erőszakoskodni kezdett vele. Erre megszökött tőle. Sok szenvedés után eljutott az annamiták földjére. Rivera a nyomát vesztette. Az öreg fejedelem, aki már akkor nagyon beteg volt, szívesen pártfogásába vette a lányt. Juanita ápolta. Tanácsokat adott neki. Főlényes műveltsége rengeteg hasznot hozott a fejedelemnek. Juanita spanyol katonacsalládból származott és minden katonai dologhoz értett. Az ő útmutatása mellett szervezte meg a fejedelem az új annamita hadsereget. És mielőtt meghalt, őt jelölte utódjául. A történetben nincs is semmi csodálatos. Ilyen karrierok sokszor előfordulnak a Távol-Keleten, ahol az ügyes haramiavezérek önmagukat nevezik ki tábornoknak. Juanita aztán folytatta, amit megkezdett. A fekete annamiták szeretik. Boldog. És most százszorosán boldog, mert itt van Jeff, akit már halottnak hitt.

Aztán Jeff is elmondott mindent. Hogy mit csinált eddig, és hogy hogyan kerültek ide. Juanita bólintott.

– Természetesen nem baj, hogy nem vagy tiszt. Én megcsinálom veled is a szerződést. Hiszen ugyanis a franciák mellett álltam mindig. Fontos, hogy elhoztad Drops őrnagy térképét.

Később az őrnagy még egyszer szájon csókolta a tábormokot, aztán átvonultak az ebédlőbe, ahol az expedíció többi tagja már várta őket kíváncsian és főleg éhesen...

* * *

Juanita aláírta a szerződést és letette a töltőtollat. Cigaretta-t vett a szájába, de már nem volt ideje rágyújtani, mert egy annamita tiszt sietett a szobába és néhány szót súgott az uralkodónő fülébe. Juanita gyorsan felállt.

– A dakojtok áttörték az erődvonalunkat! – mondta. – Útban vannak a város felé. Intézkednem kell.

– Természetesen mi is jövünk. – mondta Jeff gyorsan.

A leány egy pillanatig habozott, de aztán bólintott.

– Jöjjenek!

A városka előtti dombot már ellepték a támadók. Juanita parancsokat adott néhány tisztnek, akik szétfutottak, hogy a parancsokat továbbítsák. A fekete annamiták megnyitották a tüzet.

A dakojtok, sajnos, nagyon sokan voltak. Az ostromlottak minden ereje kevés volt hozzá, hogy megállítsák a rohamot. Juanita összeszorított szájjal állt. Nagyon megbízott katonái vitézségében, de be kellett látni, hogy a vitézségnél van fontosabb dolog is. Kicsit zavartan és segélykérően nézett Montcorbierre. Az őrmester bólintott.

– Értem kisasszonykám! – mondta tiszteletlenül és biztos volt benne, hogy a fejedelem nem fejezheti le. – Ide európai tiszt kellene, aki ért a hadvezetéshez. Sajnos, azzal nem szolgálhatok, de ha elfogadja egy öreg, sok harcot látott őrmester tanácsait és segítségét...

– Elfogadom, mon chef! – mondta Juanita.

Az őrmester egyszerre megelevenedett. Parancsokat ordított, és Juanita annam nyelven megismételte őket. Az egész reménytelennek látszó verekedés egyszerre más fordulatot vett. Az őrmester azonban a bajuszát rágta.

– Sajnos, sokat rontottak az elején. – mondotta. – Egyelőre vissza kell vonulni az ön házának erődítményei mögé. Onnan biztosabban meg lehet semmisíteni őket.

Már öt órája tartott az ádáz küzdelem. A dakojtok óriási tömegükben minden oldalról támadták az erődítményt. Jeff és Gombolyag egy-egy golyószórót szorongatott a hóna alatt és veszettül kaszálta a benyomulni akarókat. Az arca vörös volt a dühtől.

– Tudtam, hogy megint ez lesz a vége. Az embernek egy pillanatig sincs nyugta.

Verekedni, folyton csak verekedni. Mi vagyok én? Gépember? Miből van az én vesém? Vasból?

De azért úgy dolgozott, hogy ömlött róla a verejték. Sátán Bill higgadtan állt egy lőrésnél és egymás után lőtte ki a revolvereket, melyeket egy annamita katona szolgálatkészen töltögetett a háta mögött. Puskát nem volt hajlandó a kezébe venni. Az ő fegyvere a revolver volt. Már nem vésett rovátkákat a revolver agyába. Nem volt elég hely hozzá. Az ostrom kezdete óta húsz ember hanyatlott hátra a két szem között, az orr tövében átlőtt homlokkal holtan. Még a veszettül verekedő annamita katonák is megálltak néha, hogy csodálják.

– Gyertek Texasba, ott különbet is mutatok nektek! – mondta Bill jókedvűen. – Bravó, öregem!

Ez az Őrgrófnak szólt, aki a mellvéden gigászi közelharcot vívott a támadókkal. Már teljesen rendbejöttek az idegei, és valóságos gyönyörűséggel verekedett. Derékon kapta a létrás ostromlókat és úgy hajigálta őket keresztül a mellvéd korlátján, mint a pelyhet.

Jeff közben a száját rágta, és míg golyószórója vadul pásztázta a terepet, ő lázasan gondolkozott. Aztán egyszerre visszavonult és Juanitához lépett. Kérdezett tőle valamit. Juanita odahívta az őrmestert, és most már hárman tanácskoztak. Aztán Juanita magához intett egy annamita tisztet. Pár szót suttogott neki. A tiszt bólintott és elrohant.

Fél óra múlva vad ordítás hangjai érkeztek el az ostromlottakig.

– Mi történt ott vajon? – kérdezte két óriási pofon közt az Őrgróf.

– A fekete annamiták felrobbantották a Mekong alsó folyásánál a gátat. – mondta Montcorbier. – A víz most erre jön és kiszorítja ezeket a disznókat.

– Pompás! – kiáltotta az Őrgróf és úgy vágott fejbe valakit, hogy az valósággal lerepült a létráról. – Kié volt az ötlet?

– Természetesen Hopkinsé. – mondta az őrmester. – Tudom én azt, hogy kiben bízhatok meg!

És tovább verekedtek valami boldog révületben. Juanita minden fejedelmi méltóságáról megfeledkezett, amint izgalmában a kisujját rágva, reszketve figyelte őket. Amit ez az öt ember művelt, az már egyenesen pokoli volt. És látszott rajtuk, hogy élvezik ezt a verekedést. Még az örökké siránkozó Gombolyag is. Egész életük abban telt el, volt rá idejük, hogy megszeressék. Azért tudtak olyan jókedvűen verekedni. Sőt Bill fél kézzel cigarettát sodort magának, míg a revolverét sütögette. Montcorbier valami pajkos szövegű dalt dúdolt és puskatussal törte be a körülötte felbukkanó fejeket. Jeff kattogott a golyószóróval, és mikor annak teljesen áttüzesedett a csöve, hogy nem lehetett használni, teljes erővel belevágta a feléje rohanó tömegbe. Az Őrgróf elhajított néhány kézigranátot és nekivetette a vállát egy létrának, melyen tizenkét ember kapaszkodott felfelé. A létra egy pillanatig a levegőben lebegett, aztán a rajta lévők ordítása közben lezuhant a mélybe.

– Roham!

Ezt az őrmester kiáltotta sztentori hangon. A támadók megkezdték a visszavonulást, bár a hátuk mögött közeledő víz miatt egyre nagyobb nehézségekkel küzdöttek. A katonák, élükön az öt légionáriussal, kirohantak és derékban roppantották össze a fősereget.

– Hé, kisapa! – csendült egyszerre az Őrgróf hangja. – Hiszen téged kereslek! Gyere csak, picikém!

A picikém Hi-U-Lim tábornok volt. Az Őrgróf egyetlen fogással csavarta ki kezéből széles kardját, aztán átfogta a torkát.

– Te megrugdostál egy valódi Vormieux bárót? Te kutyafejű disznó! Mikor az össze volt kötözve! Nesze, fiam, ez a tied.

Irtózatossá ökölcsapása csaknem szétroncsolta a tábornok koponyáját. Hi-U-Lim holtan esett össze. Az Őrgróf elégedetten felsóhajtott.

– Ez a pasas nagyon a begyemben volt! – mondta egyszerűen.

A dakojtok serege megtorpant, mikor elesni látta a vezért.

Körülbelül ugyanakkor szaladt át Jeff Hopkins hosszú francia szuronya Diego Diaz de Rivera mellén. És Jeff is elégedetten sóhajtott fel. Ő is régen a begyében hordta az elhunytat.

* * *

A harc véget ért. A dakojtok megadták magukat kényre-kegyre. Most már könnyen meg lehetett oldani azt, amit szegény Drops őrnagynak kellett volna elintézni. A francia gyarmatügyi minisztérium elégedetten vehette tudomásul, hogy pozíciója megerősödött Indokínában...

És ha elgondoljuk, hogy az egész nagy horderejű dolgot egy jókedvű, mindig vigyorgó és feltűnően szemtelen kalandor vitte véghez néhány légionista társával!...

* * *

Mikor egy héttel később Juanita Gonzales lemondott uralkodói jogairól az arra legalkalmasabbnak vélt annamita főtiszt javára, kicsit megrándult a szája és könnybe borult a szeme.

– Nagyon szeresse őket, tábornok úr! Megérdemlik, mert derék és becsületes emberek. Nem szeretném, ha éreznék a hiányomat...

Azután hajóra ült öt boldog és büszke ember társaságában. Most már végig hajózható volt a Mekong. Nem kellett semmitől sem tartaniuk. Az öt légionista rendet csinált.

A hajó pedig úszott velük Saigon felé, és csak egy hosszú távirat tudta megelőzni. A táviratot Jeff fogalmazta a legfőbb katonai hatóságoknak. Hasonlított hozzá:

***„JEFF MINDENT RENDBE HOZOTT STOP MINDEN PISZOKSÁGOT
LELEPLEZTEM STOP MAGAMMAL VISZEM VORMEEUX, BRILLANT ÉS SÁTÁN
BELL NÉVRE HALLGATÓ KÖZLEGÉNYEKET STOP LEHET KÉSZÍTENI SZÁMUKRA A
RENDJELEKET ÉS CSILLAGOKAT STOP SZÁMOMRA IS EGYET MONDANOM SEM
KELL STOP MOST JUT ESZEMBE, HOGY MONTCORBIER ŐRMESTER IS VELÜNK
JÖN STOP HAZASZÁLLÍTOM STOP STOP HOPKINS”***

-VÉGE-

Tartalomjegyzék

ELSŐ FEJEZET

MÁSODIK FEJEZET

HARMADIK FEJEZET

NEGYEDIK FEJEZET

ÖTÖDIK FEJEZET

HATODIK FEJEZET

HETEDIK FEJEZET

NYOLCADIK FEJEZET